

Khống Chế Tuyệt Đối

Contents

Khống Chế Tuyệt Đối	1
1. Chương 1: Bị “bao”	1
2. Chương 2: Đánh Chết Anh	5
3. Chương 3: Bị Đá	9
4. Chương 5: Thích Anh	12
5. Chương 6: Kết Thúc	15
6. Chương 7: Hồ Đồ	18
7. Chương 8: Vết Rạn	23
8. Chương 9: Tâm Động	26
9. Chương 10: Kết Cục	29

Khống Chế Tuyệt Đối

Giới thiệu

“Diệp Nam lại vén chăn lên, nằm xuống giường. Trên người cô không một mảnh vải, anh chần chừ, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-che-tuyet-doi>

1. Chương 1: Bị “bao”

Bạc Diệp Nam nhìn cô gái dưới thân, có chút khiếp sợ.

Không ngờ anh lại gặp được cô ở đây!

Hôm nay là sinh nhật một người bạn anh. Số du học sinh ở đây vốn ít, mọi người đều đã uống rất nhiều nên lúc này anh đã hơi choáng váng. Làm sao đưa cô gái này về nhà, sau đó lột sạch cô mà chiếm hữu? Anh chẳng nhớ được chút gì.

Song, khi nhìn thấy những dấu vết trên người cô, những dấu vết rất ấn tượng, anh liếc mắt một cái liền nhận ra.

Ở cô nhi viện...

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhẹ vỗ về vết sẹo, rất dài, tinh tế, lại hơi đặc biệt, vừa nhìn liền nhận ra ngay là vết phỏng hồi bé. Bạc Diệc Nam không thể quên được, vết phỏng đó do anh bất cẩn để lại. Suốt đời cũng không thể quên.

Ánh mắt anh nhìn cô đầy phức tạp, một lúc lâu sau, anh đứng dậy khoác áo choàng tắm đi ra ngoài.

Gió đêm lúc hùng đông rất lạnh. Anh đứng yên ngoài ban công một lúc lâu, đầu óc mới tỉnh táo hơn được phần nào. Tối nay cô uống rất nhiều rượu, tâm tình có vẻ không tốt. Nghe bạn bè xung quanh nói, hình như cô thất tình.

Thế nhưng sao anh lại đưa cô về đây?

Diệc Nam cố nhớ lại nhưng mãi vẫn không nhớ ra.

Hơn nữa, trên ga giường là một mảng màu hồng nhạt... Bạc Diệc Nam bỗng nhiên thấy đau đầu, anh nhìn cô cố tỉnh táo lại.

Anh vẫn hơi choáng váng, đứng bên ngoài cho thoải mái rồi trở lại phòng. Cô còn đang ngủ, tác dụng của cồn khiến anh mệt muốn chết. Từ trước tới giờ, anh chưa từng quá phóng túng bản thân. Đây là lần đầu tiên, thế mà lại gặp được cô.

Diệc Nam lại vén chăn lên, nằm xuống giường. Trên người cô không một mảnh vải, anh chần chừ, nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng cô, lòng bàn tay anh ma sát với làn da nhẵn nhụi, tạo ra một nguồn nhiệt nóng hổi. Anh cảm thấy thân thể hơi nóng lên.

Cô bây giờ và trong trí nhớ của anh hoàn toàn khác nhau, không còn là một cô nhóc. Làn da mềm mượt cùng cơ thể nhỏ nhắn mềm mại, khắp nơi đều thể hiện rõ cô đã hoàn toàn lột xác.

Hồi bé, khi anh được gửi nuôi ở chỗ ba Mạc Bắc, có một lần ba Mạc Bắc dẫn anh tới cô nhi viện. Lúc đó anh còn rất nhỏ, không biết cô nhi viện là cái gì.

Ba Mạc Bắc mang theo rất nhiều quà, mấy đứa trẻ ở đó đều cực kỳ thích thú.

Đó là lần đầu tiên Diệc Nam biết được có nhiều bạn nhỏ không có ba mẹ đến vậy. Mà cậu lại may mắn biết bao, cậu có ba còn có mẹ nuôi.

Lúc đó anh mới năm tuổi, gốc ghếch giúp ba Mạc Bắc phát quà cho các bạn, chỉ là chút đồ ăn vặt và đồ chơi nhỏ, thế nhưng bọn nhóc rất vui vẻ. Trong góc có một cô bé gốc ghếch, vì quá nhỏ nên bước đi không vững, mấy lần đều bị những đứa trẻ lớn hơn chen ngã.

Diệc Nam nhìn, nhìn không được cười ra tiếng, nhìn cô gốc ghếch ngã sấp xuống, giãy giụa mấy lần rồi bò dậy. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đó tràn đầy quật cường và mạnh mẽ, cậu không biết vì sao liền lấy chiếc bánh ngọt lớn nhất trong túi ra trực tiếp đi tới chỗ cô.

Cô nhóc kia đại khái mới hơn hai tuổi, mở đôi mắt ướt sũng liếc nhìn cậu.

Diệc Nam nhướn khóe miệng, lấy bánh ngọt đưa tới: “Cho nhóc, đồ gốc!”

Cô nhóc mới nghe liền có thể học theo, mô phỏng lại, nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt cong lên: “Đồ gốc.”

Cô nói xong liền đoạt lấy bánh ngọt. Diệc Nam gãi gãi đầu: “Nhóc mới là đồ gốc.”

Cô bé không có tâm trạng nói chuyện cùng cậu vì có bị mắng cũng không hiểu, chỉ cầm bánh ngọt ăn từng miếng, từng miếng, bộ dáng như con sóc nhỏ, đôi tay nhỏ bé cẩn thận từng li từng tí cầm bánh ngọt như đang cầm bảo bối quý báu.

Về sau, Diệc Nam thường xuyên cùng ba Mạc Bắc đến cô nhi viện. Hồi bé, ba Mạc Bắc cũng lớn lên ở cô nhi viện nên ba rất có cảm tình với nơi này.

Mỗi lần Diệc Nam đến đều chơi cùng cô nhóc. Cô quá nhỏ, nói chuyện không rõ ràng, mặc kệ cậu đùa hay trêu thế nào cô cũng ngốc nghếch nhắc lại.

Cậu rất thích cô nhóc đồ chơi này, có thể nói, so với búp bê vải, cô bé này cũng chẳng khác là mấy.

Mỗi lần Diệc Nam đến đều cho cô một đồng đồ ăn ngon. Giống như chính mình đang nuôi một con thú cưng, nhìn thấy cô vui vẻ đầy lòng cậu lại dấy lên cảm xúc thỏa mãn.

Cô nhóc này cũng rất thích cậu, mỗi lời của cậu đều coi là mệnh lệnh, đối với Diệc Nam mà nói, việc này chính là một trải nghiệm mới lạ. Bình thường cậu vốn không có nhiều bạn bè. Ba Mạc Bắc bận nhiều việc, mẹ nuôi cũng có việc của mình, thế nên cô nhóc là niềm an ủi lớn của cậu, hơn nữa còn cho cậu cảm giác sự tồn tại của mình vô cùng quan trọng.

Cho đến khi...

Ngày đó ba Mạc Bắc nói chuyện bàn bạc ở phòng làm việc của hiệu trưởng, cô nhóc nằm trên giường nhỏ ngáy khò khò. Diệc Nam cũng cảm thấy buồn ngủ, liền được dì phục vụ đặt lên giường.

Được một lúc, cô nhóc tỉnh ngủ, ngồi chồm hổm bên cạnh Diệc Nam, nước mắt lưng tròng kéo vạt áo cậu: “Anh trai —— “

Cô nhóc chỉ ngón tay vào vị trí dưới thân, thì ra cô bé đã làm ướt một mảng đệm. Trẻ con hơn 2 tuổi tè dầm là chuyện bình thường, thế nhưng, cô nhóc rõ ràng rất sợ hãi, liên tiếp khổ não.

Diệc Nam không chịu nổi, buồn bực từ trên giường xoay người: “Anh trai giúp em rửa.”

Diệc Nam chỉ mới năm tuổi lại chẳng rõ nên rửa chỗ nào, hai người ở phòng giặt quần áo lúng túng nửa ngày cũng không biết nên làm gì. Diệc Nam cong người, cả đầu đều vùi vào máy giặt, chân đạp xung quanh nên không chú ý phích nước bên cạnh.

Cô bé đứng sau lưng, kéo áo cậu.

Sau đó, phích nước bị Diệc Nam đá đổ.

Nắp bình bật ra, nước trong phích đổ xuống da thịt non nớt của cô bé. Diệc Nam sợ hãi đứng tại chỗ khóc thành tiếng.

Tiếng khóc to của cô bé tới tai viện trưởng, người phục vụ và ba Mạc Bắc.

Mọi người chân tay luống cuống sơ cứu cho cô bé, thế nhưng cô quá nhỏ, làn da bị nước nóng đổ lên liền nóng phỏng rộp, to như cái phao.

Diệc Nam sợ hãi trốn sau ba Mạc Bắc khóc, vẻ mặt thống khổ của cô nhóc khắc sâu trong tâm trí cậu.

Mấy ngày liền Diệc Nam đều gặp ác mộng.

Về sau Diệc Nam không dám đến thăm cô bé dù chỉ một lần. Mỗi lần trở về, ba Mạc Bắc đều nói cho cậu biết tình hình gần đây của cô: “ Không có việc gì, chỉ để lại một vết sẹo. Em gái nhỏ vẫn âm ỉ đòi gặp con, đi gặp cô bé nhé?”

Diệc Nam không dám tới gặp cô bé. Cậu sợ hãi, cũng sợ viện trưởng và các giáo viên trong cô nhi viện chỉ trích.

Kỳ thực ai lại đi tính toán với một đứa bé năm tuổi chứ?

Về sau Diệc Nam lại nghe ba Mạc Bắc đề cập qua, cô bé âm ỉ đòi gặp cậu rất nhiều lần. Nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Diệc Nam không dám đi.

Sau này cậu nghe nói không ai đồng ý nhận nuôi cô bé. Cô còn rất nhỏ, trên người lại có vết sẹo lớn. Họ gia trưởng sợ cô có vấn đề khác, hơn nữa khi trưởng thành trên người con gái mà có vết sẹo thì thực sự không ổn.

Diệc Nam không rõ trong lòng có cảm xúc gì. Cậu đã hi vọng cô bé sớm được nhận nuôi, như vậy cô sẽ có ba mẹ. Nhưng cậu cũng hy vọng cô ở lại cô nhi viện, như vậy... khi cậu muốn gặp cô thì có thể đi tìm.

Sau đó không lâu, ba Mạc Bắc cho cậu biết cô bé đã được nhận nuôi. Đi đâu cậu không rõ, mà bối cảnh gia đình nhận nuôi cô lại được bảo mật.

Về sau Diệc Nam thỉnh thoảng vẫn nhớ tới chuyện này. Khi đó cũng do thời thơ ấu cô đơn nên anh chơi cùng với cô bé rất hợp ý, mà bản thân còn bất cẩn để lại cho cô vết sẹo.

Diệc Nam cẩn thận quan sát khuôn mặt cô.

Cô thay đổi rất nhiều, bộ dạng lúc hai ba tuổi anh không còn nhớ rõ, hơn nữa diện mạo lúc đó và bây giờ không thể so sánh được. Hiện tại nhớ lại, kí ức về việc bị phỉ nhổ của cô cũng không khắc sâu, chỉ có cái miệng nhỏ nhắn giương lên khóc hoàn toàn không ra tiếng nào cùng bộ dáng lo lắng thì anh còn ấn tượng mơ hồ.

Diệc Nam nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, mái tóc thẳng đen dài khiến gương mặt càng thêm thon gầy. Ngón tay anh xoa lên không cảm giác được chút thịt nào, vẫn gầy như vậy.

Mấy năm nay cô sống tốt không?

Diệc Nam nhìn cô một lúc, tựa vào đầu giường nhắm mắt suy nghĩ sâu xa: đã như vậy, chi bằng gặp gỡ? Dù sao hiện tại anh không đặc biệt thích cô gái nào, mà bây giờ nhớ lại chuyện hồi bé của hai người vẫn thật thú vị.

Thế nhưng đâu có ai sau khi 419 lại cùng đối phương nói chuyện yêu đương, mà cô còn vừa mới thất tình.

Diệc Nam do dự, anh muốn nói cho cô biết mình chính là cậu bé ở cô nhi viện kia? Nhưng cô không nên nhớ ra anh thì hơn... trên thế giới vẫn còn loại sự tình như thế — Anh nhớ kỹ cô, mà cô lại không nhớ rõ anh.

Diệc Nam suy nghĩ thật lâu chờ “cô nhóc” tỉnh lại, đầu tiên nên nói cái gì đây... Nhưng lúc anh tỉnh dậy lần nữa, cô gái bên cạnh đã biến mất. Ánh sáng mặt trời chiếu vào đầu, trong phòng trừ anh ra không còn người thứ hai.

Đầu giường còn để mấy tờ đô la, anh có chút ảo giác.

Diệc Nam chống đầu gối, con ngươi hẹp dài ánh lên tia nguy hiểm. Cô bé đã trưởng thành nhưng cá tính “thú vị” vẫn không thay đổi, lại lần nữa khơi dậy hứng thú của anh.

Diệc Nam lấy điện thoại di động ra, kết nối, giọng nói hơi trầm xuống: “Tối hôm qua cô gái rời đi cùng tớ tên là gì?”

Diệc Nam tìm được Diệp Ân không tốn nhiều thời gian. Lúc gặp cô ở thư viện, cô đang nằm bò trên bàn sách ngáy khò khò, ở chỗ này cũng ngủ được? Diệc Nam ngồi xuống bên cạnh, một tay chống hàm dưới, hứng thú quan sát.

Mấy ngày không thấy, so với buổi tối hôm trước khí sắc cô càng kém. Trên mắt toàn vết quầng thâm, trán còn xuất hiện mấy nốt mụn.

Nghĩ đến việc cô ngủ không ngon vì người con trai khác, trong lòng anh không hề thoải mái. Anh nắm cánh mũi xinh xắn của cô bắt cô tỉnh lại. Cuối cùng lại không nỡ dùng nhiều sức.

Lông mi Diệp Ân khẽ giật. Diệc Nam cho rằng cô sắp tỉnh, ai ngờ nha đầu kia nhép nhép miệng rồi cứ thế ngủ tiếp.

Diệc Nam ngồi ở đó đợi đã lâu, thỉnh thoảng còn nhìn notebook bên má cô đang đờ nặng lên, tuy không rõ ràng nhưng vẫn thấy được hai chữ “Thiệu Y”.

Anh đoán là tên bạn trai cũ của cô.

Khóe mắt anh híp lại, lần nữa nắm lấy cái mũi cao thẳng của cô. Lần này thì thật sự dùng lực, chờ cho lông mi cô khẽ run, anh trực tiếp cúi đầu dán môi lên.

Tư thế hai người đều là gục xuống bàn. Chỗ này rất ít người. Sau 12h ánh nắng ấm áp chiếu lên thân thể.

Diệp Ân cau mày mở mắt ra, lọt trong tầm mắt là khuôn mặt thâm trầm của người con trai. Khoảng cách quá gần khiến cô không thể điều chỉnh tiêu điểm, chỉ có thể nhìn thấy đôi lông mi đẹp mắt của anh ta. Cô giật mình bất ngờ lùi ra sau.

Anh nhìn bộ dạng hoảng sợ của cô, nghiêng ngẫm, khóe môi nhếch lên: “Thì ra em thích cách rời giường như vậy. Lần sau anh sẽ nhớ kỹ!”

2. Chương 2: Đánh Chết Anh

Diệp Ân không nghĩ người này sẽ tìm đến.

Ngày đó, sau khi tỉnh lại cô thật sự sợ hãi. Một người đàn ông xa lạ nằm bên cạnh, mặc dù người này nhìn cũng không tệ, nhưng cô đâu còn tâm trí mà thưởng thức. Đầu óc đau nhức như bị ai đó hung hăng đập vào cùng một chút buồn nôn.

Cô thực sự không thể nghĩ ra, rốt cuộc làm thế nào lại cùng anh ta phát triển đến mức lên giường. Một chút ấn tượng cũng không có, ai đúng ai sai? Ai câu dẫn ai trước?

Nghĩ không ra, cô đơn giản là liều lĩnh chạy mất.

Diệp Ân trầm mặc nhìn người con trai trước mặt, không giận dữ hay nóng nảy, chỉ khẽ giật khóe môi: “Với hành vi vừa rồi của anh, tôi có thể tố cáo anh tội quấy rối tình dục.”

Diệp Nam nhú mày, tâm tình phức tạp. Cô gái trước mắt là người đã cùng chơi với anh trong kí ức hồi bé...

Hiện tại lại có thể nhìn anh nói muốn tố cáo?

Anh hơi cúi người, ánh mắt ý vị sâu xa: “Trước tiên em thử cử động xem, có thấy thoải mái không?”

Khuôn mặt Diệp Ân trong nháy mắt phiếm hồng. Cô không nghĩ người con trai này lại chẳng biết xấu hổ như thế. Nhìn bộ dáng anh ta như muốn dây dưa với cô chuyện tối hôm đó. “Anh muốn gì?” Cô không vòng vo cùng anh ta, ôm cánh tay, cả người dựa vào lưng ghế, để phòng nhìn ánh mắt anh tìm tòi nghiên cứu của anh.

Diệp Nam làm bộ tự hỏi, tư thế chống thái dương có vài phần quyến rũ, trầm ngâm một lát, thấp giọng ní non: “Không muốn thế nào, chỉ không muốn bị bao.”

Anh vừa nói vừa lấy ra mấy tờ đô la Mỹ trực tiếp kẹp vào sách giáo khoa của Diệp Ân. Hai hàng lông mày của Diệp Ân nhíu chặt lại, vì động tác này của anh mà càng thêm cứng ngắc.

Lúc này Diệp Nam mới nắm hai tay, tràn đầy hứng thú nhìn cô: “Diệp Ân phải không? Cùng nhau ăn cơm.”

Người trước mắt so với mấy tay ăn chơi miệng lưỡi trơn tru không khác nhau là mấy, lúc này ấn tượng của Diệp Ân về anh lại càng kém. Cô nhanh chóng thu thập sách giáo khoa đứng lên: “Xin lỗi, tôi không có thời gian.”

Diệp Nam cũng không sốt ruột, chờ cô thu dọn sách giáo khoa xong liền đứng lên đi về phía trước: “Di động không tệ.”

Diệp Ân cả kinh nghe anh nhắc nhở, biểu tình trì trệ liền vội vàng cúi đầu tìm di động, thế nhưng điện thoại đã không thấy. Không cần nghĩ cũng biết ai lấy đi.

Cái gì cô cũng có thể ném, riêng di động thì không thể!

Diệp Ân một đường bám theo Diệp Nam, hai người một trước một sau đi trong sân trường. Có rất nhiều người quen biết Diệp Nam, anh đi trong sân trường liền gặp nữ sinh, cùng nhau chào hỏi.

Nhìn anh như vậy Diệp Ân càng thấy ghét. Sao anh ta có thể nói chuyện với mọi nữ sinh lại còn với nữ khí như thế — tại sao mình lại xui xẻo gặp phải người này!

Nghĩ đến lần đầu tiên cùng với một người như thế, nhất thời cô cảm thấy đầu như bị chảy máu.

Diệp Ân tiến lên phía trước mấy bước muốn cướp lại. Diệc Nam hơi nghiêng người né qua, còn thuận thế kéo cô một cái, làm như thể sợ cô vồ hụt ngã sắp xuống.

Thế nhưng Diệp Ân một chút cũng không cảm tạ anh, cắn răng trách mắng: “Đồ lưu manh, nếu không đưa tôi sẽ báo cảnh sát.”

Đang lúc nói chuyện, di động của Diệp Ân vang lên. Tiếng chuông khá đặc biệt mà đặc biệt hơn là biểu tình của Diệp Ân. Bạc Diệc Nam nhìn sắc mặt mừng rỡ của cô, con người sắc lạnh hơi trầm xuống, vô thức liếc nhìn màn hình di động.

Thiệu Y Hàm.

Nhớ tới lúc trước trên notebook của cô toàn cái tên này, anh mơ hồ đoán được người này là ai.

Diệp Ân lo lắng trừng mắt nhìn anh: “Mau trả điện thoại cho tôi!”

Vành mắt cô đều đỏ, cánh mũi xinh xắn hơi cử động, khóe môi mân chặt lại, nhìn ra được cô đang lo lắng. Đầu ngón tay Diệc Nam dừng một chút, cuối cùng cũng đưa di động tới trước mặt cô.

Anh không chịu được khi thấy viền mắt cô đỏ lên, điều này có nghĩa là gì chứ?

Dưới đáy lòng Diệc Nam âm thầm khinh bỉ chính mình, anh vốn chỉ nghĩ đùa cô mà thôi. Nhận ra là bạn trai cũ của cô gọi điện thoại tới, anh không trêu đùa nữa. Hành vi chia rẽ người khác vô đạo đức như thế anh không có hứng thú.

Có đôi khi trong cuộc sống đột nhiên xuất hiện một người, cô như một tấm lưới tinh tế thẩm thấu tất cả, vô tình cũng có thể gặp, muốn tránh cũng không được.

Ba hôm sau, ở quán bar Diệc Nam lại gặp Diệp Ân.

Lần này anh rất tỉnh táo, nhưng cô lại uống say như chết. Chiếc váy đen nhỏ bao lấy cơ thể cô lộ ra một mảng lưng, làn da trắng nõn nhẵn nhụi hở ra trong không khí hơi lạnh lạnh.

Lần này cũng như lần trước cùng đám bạn tụ tập, lúc cô vừa bước vào phòng anh đã nhận ra, thế nhưng Diệp Ân vẫn cúi đầu vừa vào đã núp ở một góc uống rượu.

Xem ra, cô không tái hợp với bạn trai cũ.

Cô ngồi giữa một đám người châu Âu, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, mái tóc đen được buộc cao, hai má xinh xắn dưới ánh sáng ái muội của quán bar có chút trắng bệch.

Cô dựa vào ghế sofa, hình như rất khó chịu. Cô nhú chặt mi tâm, đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn hơi giương lên.

Diệc Nam không biết vì sao, tầm mắt luôn tự nhiên rơi trên người cô, nhìn thấy cô lảo đảo đi tới phòng vệ sinh, anh không tự chủ nhìn chằm chằm vào cô.

Sợ cô ngã sắp xuống, sợ cô gặp phải người xấu.

Cô vào phòng vệ sinh rất lâu không thấy ra. Diệc Nam cau mày cũng không nghe rõ người bạn bên cạnh nói gì. Cuối cùng anh không yên lòng đứng dậy đi thăm dò, thực sự bị coi thường!

Trong lòng anh lại lần nữa khinh bỉ chính mình. Một lần lại một lần nói với mình, cô không còn là cô bé hồi đó nữa, anh không có trách nhiệm phải quan tâm.

Mặc dù tự mặc định tâm lý như thế, đến khi thực sự thấy cô, lòng anh lại tan rã. Diệc Nam đứng ở cửa toilet gõ cửa, bên trong không một tiếng đáp lại.

Phòng vệ sinh là phòng riêng biệt, bên trong chắc chắn chỉ có một mình cô. Diệc Nam thử nắm tay nắm cửa, vẫn không có dấu hiệu mở ra.

Diệc Nam do dự, cuối cùng vẫn nhắc chân đi vào.

Cô bé kia không chút giữ hình tượng ngồi trước bồn rửa tay, vấy cực ngắn để lộ ra một đường dài lên tới đùi, đôi chân dài trắng nõn thật sự là hấp dẫn ánh nhìn. Diệc Nam không được tự nhiên dời mắt, đi lên phía trước đỡ cô: “Diệp Ân.”

Diệp Ân hơi nhướn khóe mắt dài nhỏ đang nhắm hờ lên, lộ ra một nét phong tình. Cô hơi mơ hồ nhìn người con trai trước mặt, bỗng nhiên cả người tựa vào bờ vai anh.

“Mạch Nha.”

Diệc Nam suy nghĩ trong lòng, đây có lẽ là một cái tên, hơn nữa nghe có vẻ quen tai.

Diệp Ân cắn môi nhìn anh, bộ dạng có chút đáng thương. Cô trầm mặc rất lâu, cuối cùng hai mắt dần đỏ, giọng nói tràn đầy ủy khuất: “Vì sao không thể thông cảm cho em, chờ em mấy năm không được sao? Ba mẹ nuôi em nhiều năm như vậy, em không thể để họ thất vọng.”

Mặc dù Diệc Nam không biết Diệp Ân và bạn trai có chuyện gì, nhưng cũng mơ hồ đoán được chút ít. Yêu xa như thế rất dễ xảy ra vấn đề, nhưng nói cho cùng, có lẽ do yêu không đủ?

Anh nhìn bộ dạng thống khổ của cô, liền đỡ lấy cơ thể cô từ bồn rửa tay xuống: “Xuống rồi nói.”

Cánh tay anh mới vừa ôm lấy, đôi chân dài của cô liền theo đó vòng qua eo anh, kẹp rất chặt, bấp đùi gắt gao để phía bụng dưới của anh.

Mi tâm Diệc Nam vặn vẹo sâu hơn, cúi đầu nhìn cô có điều suy nghĩ.

“Mạch Nha ” cô mèo con tựa vào cổ anh mà cọ, lông mi như một dải quạt nhỏ hương bồ gãi gãi cổ anh. Như có dòng điện quỉ dị xẹt qua người. Đôi con ngươi Diệc Nam ám muội sầm xuống, cúi đầu nhìn cô trầm mặc.

Diệp Ân hiển nhiên là uống không ít, đã hoàn toàn không phân biệt rõ người trước mắt là ai, từng tiếng “Mạch Nha” kia thực sự mang đến sự nóng giận của Diệc Nam.

Anh cũng không muốn là thể thân, một tay nâng cô lên, hung hăng tét vào mông cô: “Thử gọi sai tên tôi một lần nữa xem!”

Viền mắt Diệp Ân vốn đã đỏ lên lại càng hồng như con thỏ nhỏ, một tay che trước mông, tội nghiệp nhìn anh: “Anh đánh tôi.”

Cái này mà cũng gọi là đánh?

Diệc Nam đầu đầy vạch đen, ôm ngang người cô đi ra ngoài, cố ý trầm mặt hung dữ nói: “Nếu không nghe lời anh lại đánh.”

“...”

Diệp Ân uống say rất ngoan, như con mèo nhỏ dễ nuôi. Diệc Nam phát hiện cô lúc này rất sợ bị tổn thương, chỉ cần anh lớn tiếng thoáng nghiêm khắc một chút cô sẽ thành thật cúi thấp đầu không quấy rối nữa.

Dáng vẻ đó thật khiến người khác lo lắng.

Diệc Nam phát hiện anh đối với cô rất dễ mềm lòng, có lẽ do câu chuyện thời thơ ấu, để đến bây giờ anh đối với cô luôn có chút đồng tình cùng quan tâm.

Diệc Nam đặt cô ở phòng khách sát vách, cô dựa vào cạnh cửa chờ Diệc Nam đổi ra giường. Nhìn thân hình cao ngất kia cô có chút hoảng hốt, như bị ma xui quỷ khiến, đầu óc cô hình như không thể khống chế.

Cô từ phía sau ôm anh, dùng sức khịt khịt mũi: “Anh trước đây đều nhân nhượng em vô điều kiện, sao bây giờ lại thay đổi.”

Diệc Nam hơi đứng hình, nhẩn nại: “Diệp Ân, anh không phải cái gì Mạch Nha.”

Giải đạo lý cho người uống say thực sự là việc không có chút lí trí, thế nhưng Diệc Nam không khống chế được. Nghĩ tới đêm hôm đó cô có lẽ coi anh là người khác, anh liền nôn nóng một cách khó hiểu.

Lòng tự trọng của anh có chút bị tổn thương.

Cô gái phía sau không động đậy, anh lại lần nữa cúi người sắp xếp chăn đệm không ngờ toàn bộ cơ thể cô đè ép xuống, anh nhất thời đứng không vững cùng cô ngã xuống chăn đệm.

Cơ thể cô mềm mại áp trên người anh, mùi nước hoa nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi.

Tay anh còn cẩn thận ôm lấy cô, sợ cô không may ngã xuống. Thế nhưng lòng bàn tay anh vừa đi xuống liền đặt ở thắt lưng cô, độ sâu trên thắt lưng tạo ra một đường cong hấp dẫn. Diệc Nam giật giật cần cổ, nhìn ngũ quan thanh thoát đẹp đẽ của cô mà lòng có chút khó có thể kiềm chế.

Cô chỉ ngây ngốc nhìn anh, làm như không biết gì. Trước ngực hai bên tuyết trắng áp lên bộ ngực anh, mềm mại, nhất là chúng còn chen chúc với khe rãnh khiến đầu óc anh như thiếu dưỡng khí.

Bộ dạng cô rõ ràng tràn ngập ý mời, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au hơi chu lên.

Diệc Nam giữ lấy cái ót cô định hôn lên. Hai tay nhỏ bé của cô đặt trên người anh, nhíu mày.

Diệc Nam không hiểu im lặng dò hỏi. Cô cúi đầu nhìn, mi tâm nhíu chặt hơn: “Anh không phải anh ấy ——”

Đương nhiên không phải! Từ đáy lòng Diệc Nam tự dưng mọc lên một đồng khí nóng, đối với Mạch Nha nào đó mà sinh ra cảm xúc phức tạp, đều là dịch ý và đồ kỵ. Anh cũng hơi hâm mộ người nào đó, lần đầu tiên cảm thấy cực kỳ hâm mộ một người con trai khác.

Khí nóng trong lòng trong nháy mắt như bị một chậu nước lạnh dội vào, Diệc Nam trầm mặc nhìn trên người cô gái kia, dùng sức néo bên hông cô.

Diệp Ân cảm thấy đau, đầu óc thanh tỉnh hơn. Cô lật mình nằm trên giường, một lúc lâu không nói gì.

Diệc Nam cùng nằm một chỗ với cô, nhìn đèn thủy tinh treo trên trần nhà. Bầu không khí trong phòng quỷ dị mê mị, một lát sau anh quay đầu nhìn kỹ cô, giọng nói có chút thâm trầm: “Thích anh ta như thế vì sao không đi tìm.”

Lông mày Diệp Ân khẽ giật, chậm rãi xoay người cùng anh mặt đối mặt, chần chừ nhỏ giọng hỏi: “Tìm anh ấy?”

“Đôi khi con trai cũng muốn được dỗ dành.” Diệc Nam cũng không biết tại sao lại nói với cô điều này. Những gì nghĩ trong lòng thực sự không phải như vậy, thế nhưng cứ thế... anh lại nghĩ một đằng nói một nẻo.

Diệp Ân còn hơi choáng váng, nhỏ giọng lặp lại lời anh, lập tức mặt mày cong cong cười nhìn anh: “Đó là theo kinh nghiệm của anh sao? Bạn gái thường dỗ anh lắm à?”

Diệc Nam không nói lời nào, chỉ nhìn cô thần thái tươi tỉnh hơn, liền cười nhạt: “Dựa vào kinh nghiệm để nói.”

Diệp Ân hiểu rõ điều này, cô đã sớm biết, người con trai như anh không thể không có tình cảm, may là cô khôn khéo giữ mình.

“Bạn gái của anh đâu? Không phải cũng chia tay rồi.”

“Ừm.”

“Thật là xui xẻo.”

“Ừm.”

“Cũng bởi vì anh xuất ngoại mà chia tay?”

“Ừm.”

“Anh trả lời tôi cho có lệ à?”

“Ừm.”

Diệc Nam nhắm hai mắt, làm như không muốn nghe lời cô, thế nhưng mỗi câu cô hỏi anh lại phát ra tiếng đáp lại. Cuối cùng dưới tác dụng của cồn hai người hỗn loạn ôm nhau ngủ.

Đêm đó Diệc Nam ôm Diệp Ân ngủ trong phòng khách, nhưng cái gì cũng không làm. Hai người yên tĩnh cùng một chỗ, như tư thế phòng ngự của trẻ con ở trong cơ thể mẹ.

Thân thể gầy gầy của Diệp Ân uốn lượn trước người anh, thực sự anh có thể cảm nhận rõ ràng.

3. Chương 3: Bị Đá

Diệp Ân không về nước ngay. Về sau Diệc Nam mới nghe nói cô theo giáo sư đến thành phố khác làm nghiên cứu. Lúc chờ cô trở lại, theo thói quen ngồi suy nghĩ, Diệc Nam cực kỳ ngoài ý muốn hỏi : “Em không quay về tìm anh ta sao?”

Đã thích như vậy, sao không thể dành ra chút thời gian?

Diệp Ân mặc áo trắng bận rộn trong phòng thí nghiệm, nghe anh nói động tác trong tay hơi khựng lại, sau đó lại không hề tiếp tục cúi đầu: “Lần này thực nghiệm rất quan trọng, tôi phải toàn lực ứng phó.”

Diệc Nam phát hiện Diệp Ân thực sự tận tâm với sự nghiệp học hành. So với nhiều người thái độ của cô cẩn thận và nghiêm túc hơn nhiều. Hơn nữa anh cũng ngẫu nhiên nghe được cô trò chuyện với người nhà hai lần, nội dung ngoài thăm hỏi tình hình sức khỏe của đối phương thì là thông báo việc học của mình. Diệc Nam hơi lo lắng gia đình cô quá hà khắc, tình cảnh của những đứa con nuôi đều rất đáng thương.

“Ba mẹ em rất nghiêm khắc với em à?” Diệc Nam không dám nói là ba mẹ nuôi bởi đến bây giờ anh cũng chưa cho Diệp Ân biết thân phận của mình.

Diệp Ân nghe anh nói chỉ mỉm cười: “Không phải, họ đối xử với tôi rất tốt. Chỉ là gia đình tôi hơi đặc biệt. Cho nên tôi càng phải nỗ lực hơn để báo đáp họ.”

Cô nhìn anh khẽ nháy mắt cười thần bí. Diệc Nam ngồi cách cô một ghế tựa, chợt như nhìn thấy tia sáng mạnh mẽ cùng cứng cỏi trong con người cô.

Khóe miệng anh không tự chủ hiện lên ý cười: “Bạn trai em đâu? Bỏ được sao?”

Kể từ sau buổi tối hôm đó, quan hệ giữa hai người trở nên quỷ dị, bọn họ sẽ ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, thậm chí nói về bạn trai cũ của Diệp Ân. Bọn họ rõ ràng từ 419 mà bắt đầu, thế nhưng cả hai đều tự động không nghĩ về sự kiện kia nữa, hiện tại ở chung cũng rất hòa hợp.

Lúc này Diệp Ân không cảm thấy mất tự nhiên. Cô không quay đầu nhìn anh, trong giọng nói tràn đầy tự giễu: “Cái gì của mình thì sẽ luôn là của mình, còn không thì dù cưỡng cầu cũng không có được.”

Diệc Nam nhìn không được cười ra tiếng: “Không nghĩ đến em như vậy mà cũng coi trọng quan niệm về số mệnh.”

Diệp Ân nhún vai không nói nữa. Diệc Nam ở một bên nhìn cô, cô bỗng nhiên lại nói: “Kỳ thực tôi và anh ấy đều rất xấu. Bản chất chúng tôi đều ích kỷ, ai cũng không muốn vì đối phương mà thỏa hiệp, biết rõ cả hai đều không thích hợp với đối phương thế nhưng vẫn luyến tiếc khi buông tay.”

Diệc Nam nhìn môi cô như có như không thoáng chút cô đơn, trong lòng có chút khác thường.

Trước đây anh vẫn cảm thấy giữa Diệp Ân và người kia không có tình yêu, nếu có thì chỉ là cảm giác không cam lòng cùng thói quen hồi bé. Mà giờ khắc này anh bỗng nhiên ý thức được chính mình có lẽ đã đoán sai?

“Vậy tại sao nhớ anh ta đến thế mà không mạnh mẽ lên, cô gái nhỏ... Có một người đàn ông của chính mình để yêu là quan trọng nhất.”

Diệp Ân kinh ngạc nhìn về phía anh: “Không ngờ anh cũng bảo thủ như thế, đàn ông tự tôn đàn bà thì tự ti, tư tưởng cổ hủ.”

Diệc Nam cũng cong con ngươi đen nhánh: “Em không biết mỗi người đàn ông đều rất hoài niệm quá khứ, nhất là những chuyện ba vợ bốn nàng hầu.”

Diệp Ân liếc mắt, người này quả nhiên đủ ngả ngớn, cô xoay người không hề để ý đến anh: “Đừng có đánh đồng tất cả đàn ông như thế, cũng có những người thật sự thành thật.”

“Như bạn trai cũ của em, Mạch Nha?”

“Cút đi.”

Vừa dứt lời, đèn phòng thí nghiệm bỗng nhiên “phụt” một tiếng vụt tắt, không gian rộng lớn trong nháy mắt rơi vào bóng tối, xung quanh một chút ánh sáng sót lại cũng không có.

Có lẽ hết giờ dạy học đã lâu nên tắt đèn. Diệp Nam lo lắng Diệp Ân sẽ sợ, tay ở trong túi sờ cái bật lửa: “Đừng sợ, chỉ là tắt đèn.”

Sau đó Diệp Ân liền bật sáng lên một nguồn sáng ấm áp. Cô nhóc này cầm đèn pin chiếu ánh sáng lên mặt cô lắc lư mấy cái, trong giọng nói tràn đầy đắc ý: “Tôi sớm đã chuẩn bị, hơn nữa tôi cũng không sợ tối.”

Diệp Nam nhìn cô nghịch ngợm lại đơn thuần mỉm cười, không khỏi bật cười: “Cái cô gái này, cùng một chỗ với em chẳng thú vị chút nào?”

Diệp Ân đặt đèn pin ở cằm, ánh đèn từ dưới chiếu lên mặt, lộ lười ra làm mặt khủng bố: “Thú vui của tôi sẽ không để anh nhìn thấy, nó chỉ dành cho người đặc biệt.”

Đáy mắt đang cười của Diệp Nam chậm rãi tan đi. Anh ngồi chỗ cũ không nói lời nào.

Diệp Ân cũng cảm thấy bầu không khí có chút xấu hổ, đứng lên đi tới cửa phòng học kiểm tra: “Lầu thực nghiệm hình như bị khóa.” Nếu như chỉ mình cô ở một chỗ với Bạc Diệp Nam thì rất không thoải mái, nhất là mấy tháng trước bọn họ vừa...

“Ngủ lại nơi này thôi.” Diệp Nam vừa nói vừa chỉnh lại thất lưng, không nhìn hai tròng mắt kính ngạc của cô, lười biếng nhắm mắt lại, “Không phải lá gan của em rất lớn sao?”

Diệp Ân nắm chặt đèn pin, đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong đầu cân nhắc một lúc tìm từ rồi mới nói: “Tôi sợ cái gì chứ, phòng giải phẫu tôi cũng từng ở suốt đêm.”

“Em chính là sợ anh?” Diệp Nam hứng thú nhướn hàm dưới, “Nghĩ không ra anh lại có ảnh hưởng lớn với em như vậy.”

Diệp Ân nhướn mày liếc anh một cái, đi tới bên cạnh chỗ đựng đồ dụng cụ, tìm kiếm ở bên trong cả nửa ngày mới lấy ra một cuộn băng dính. Diệp Nam nghi ngờ nhìn cô, sau đó Diệp Ân đem băng dán quấn quanh cái bàn giữa hai người, kéo một đường thẳng tắp.

“...” Diệp Nam không còn gì để nói.

Diệp Ân đeo găng tay màu trắng đầu ngón tay gõ cái đường phân cách kia: “Buổi tối không được sang đây, nếu không tôi sẽ dùng dao giải phẫu trực tiếp giải phẫu anh.”

Buổi tối thực nghiệm muộn yên tĩnh đáng sợ, Diệp Ân bận việc của mình, Diệp Nam liền nằm trên bốn cái ghế ngủ, anh cũng không quấy rầy cô. Diệp Ân cảm thấy cảm giác như thế rất tốt. Trước đây chỉ có một mình đôi lúc vẫn thấy sợ, nhất là những lúc bất chợt nghe thấy tiếng động khác thường, khi đó tim lại đập rộn lên.

Hiện tại có người ở cách mình không xa, cảm giác yên ổn làm cho cô cảm thấy kiên định.

Tiến độ thực nghiệm rất nhanh, trời tờ mờ sáng đã hoàn thành. Tâm tình Diệp Ân rất tốt, ngồi trên ghế đánh thức Bạc Diệp Nam: “Này, ăn điểm tâm đi.”

Diệp Nam gối cánh tay nhìn cô một lúc: “Em mời khách.”

“Tôi xuống bếp.” Diệp Ân lộ ra hàm răng trắng nõn, lần đầu tiên vui mừng cười với anh như vậy.

Tài nghệ của Diệp Ân rất tốt, ở đất nước xa lạ này Diệp Nam lần đầu tiên ăn đồ ăn có hương vị của bữa sáng, so với Diệp Ân anh lại ăn rất ngon. Anh cúi đầu húp miếng cháo, lại ngẩng đầu nhìn bóng lưng Diệp Ân trong phòng bếp đến ngây ngốc.

Cô bé trong kí ức đã thực sự trưởng thành, đã hoàn toàn biến thành một cô gái trưởng thành khiến anh phải ngạc nhiên.

Quan hệ của Diệp Nam và Diệp Ân trở nên tốt hơn, mặc dù Diệp Ân vẫn như trước cảm thấy người đàn ông này hoa tâm quá ngoan liệt, thế nhưng nhiều khi lúc anh vô tình bày tỏ một câu nói đối với cô đều có ảnh hưởng. So với cô Diệp Nam lớn hơn một chút, trong sinh hoạt luôn luôn giúp đỡ cô, trừ đôi lúc quần quít lấy cô đòi ăn cơm.

Lại qua hai tháng, Diệp Ân nói với Diệp Nam cô muốn về nước, đi tìm người con trai kia, cô muốn vì tình yêu mà nỗ lực một lần.

Diệp Nam nhìn bộ dáng khao khát của cô, nói không ra trong lòng cảm thấy gì, chỉ nhếch khóe môi cười, lấy tay xoa xoa đầu cô: “Khi trở về đừng khóc nhè nữa.”

Diệp Ân cười đẩy tay anh ra, cô gái nhỏ chu miệng lên nói: “Chỉ cần tôi bước ra một bước, còn lại chín mươi chín bước anh ấy đều sẽ vì tôi bước đến. Chờ tin tức tốt của tôi đi.”

Diệp Nam nhìn cô, bỗng nhiên nhịn không được cúi người đem cô ôm vào lòng.

Diệp Ân toàn thân đều cứng đờ, đối với cái ôm bất ngờ này có chút mông lung, sau đó Diệp Nam ở bên tai cô thấp giọng nói: “Anh sẽ nhớ em.”

Cho đến khi lên máy bay Diệp Ân vẫn còn suy nghĩ câu nói trầm thấp mơ hồ kia, lúc đó sân bay quá ồn cô cảm giác như mình nghe nhầm. Hơn nữa ý của Diệp Nam có lẽ chỉ dành cho bạn bè mà thôi.

Diệp Ân nghĩ như vậy, trong lòng thấy dễ chịu hơn. Nghĩ đến việc có thể nhìn thấy Thiệu Y Hàm, hơn nữa người kia sẽ lộ ra bộ dạng kinh ngạc, lòng cô lại nhảy nhót không ngừng.

Diệp Nam chờ Diệp Ân đi thật lâu rồi mới rời sân bay. Loại cảm giác này chưa từng có, nơi nào đó trong lòng cảm thấy vắng vẻ như bị mất một thứ vô cùng quý giá.

Diệp Nam biết điều này thật nguy hiểm, thật lòng yêu một người con gái, nhất định là tự tìm rắc rối. Anh luôn luôn lý trí, ngồi ở trong xe hút thuốc, đem tâm tình của mình phân tích.

Có lẽ đều do đêm đầu tiên kia chi phối? Đàn ông đều có thói hư tật xấu, lần đầu tiên chạm qua phụ nữ tâm tư nhất định bị ảnh hưởng. Phải, nhất định là như vậy!

Diệp Nam hung hăng đập vào cần lái, khởi động xe rời đi. Bạc Diệp Nam biết là nguy hiểm nên tự nhủ với lí trí.

Bạc Diệp Nam giống như trước đây, cùng bạn bè du lịch, cũng từng gửi cho Diệp Ân một tin nhắn, anh không thấy hồi âm liền trực tiếp xóa đi. Loại tâm tình này rất kì lạ giống như một loại tức giận ý tứ.

Cô gái kia cũng quá vô tâm vô phế, cùng một chỗ với bạn trai lại còn muốn tốt đẹp cùng anh? Diệp Nam trực tiếp đưa điện thoại đi động tắt máy ném sang bên cạnh, thế nhưng trong lòng sự nôn nóng lại càng lúc càng rõ ràng.

Diệp Nam thậm chí bắt đầu nghĩ, có lẽ anh cũng nên tìm bạn gái, chí ít như vậy cũng sẽ bớt đau lòng chút ít.

Nhưng một tuần sau, ở ngay cửa nhà trọ anh thấy Diệp Ân phong trần mệt mỏi.

Cô ngồi ở trước va li kéo hai má chôn giữa cánh tay, trên người áo khoác còn chưa cởi, cả người đều phủ trong bóng tối hành lang. Diệp Nam đứng trước mặt cô hồi lâu, lấy chân đá cô.

Diệp Ân mơ mơ màng màng tỉnh dậy, hơi ngẩng đầu lên, một đôi mắt hình như sung huyết đỏ hồng lên. Trái tim Diệp Nam liền mềm nhũn, chỉ như trước nhăn nheo giả vờ lãnh đạm hỏi: “Có việc?”

Diệp Ân nhìn anh một hồi, môi khẽ giật, rất lâu mới thất tha thất thểu đứng lên, trực tiếp nhào vào ngực anh: “Tôi bị đá rồi, Bạc Diệp Nam —— “

Trên người cô nồng nặc mùi rượu, nồng đến mức khiến mi tâm anh nhú chặt, cúi đầu nhìn cô siết vạt áo sơ mi trước ngực anh, lại có thể ngủ.

Diệp Nam nhìn kĩ lông mi cô, cánh môi mềm mại đỏ tươi dán tại bộ ngực mình, lại còn ỷ khuất hơi nhướn lên, không khỏi bất đắc dĩ bật cười: “Em coi anh làm chồn dung thân.”

4. Chương 5: Thích Anh

Diệp Nam là một tình nhân rất biết săn sóc. Ở cùng một chỗ Diệp Ân phát hiện anh không giống với những gì cô tưởng tượng. Anh làm việc và nghỉ ngơi rất hợp lí, mỗi ngày đúng giờ đi ngủ, rất ít khi chơi game trên máy tính thâu đêm.

Anh không giống với các nam sinh cùng tuổi khác, so với họ anh thật sự trầm ổn và trưởng thành hơn rất nhiều.

Diệp Ân biết gia cảnh của anh rất tốt, nhưng không biết rốt cuộc nhà anh làm gì, có đôi khi nghe thấy anh và người nhà trò chuyện, cô luôn luôn thức thối trở về phòng mình.

Ah, đúng rồi, lần đó là khi bọn họ đã ở chung.

Nói là ở chung nhưng kỳ thực lại không cùng phòng. Diệp Nam không phải là người miệt mài, bọn họ mỗi tuần đại khái chỉ làm một lần, thời gian còn lại mỗi người bận việc học của mình. Thế nhưng họ sẽ thường xuyên cùng nhau tự học, làm cơm, rõ ràng lẽ ra là một đôi tình nhân cuồng nhiệt, thì họ lại giống một đôi vợ chồng già bình thường.

Có lẽ anh biết cô còn chưa quen, cho nên mỗi lần thân thiết anh đều đặc biệt thông cảm cảm nhận của cô. Mỗi lần đều làm trong bóng đêm, chờ kết thúc mới mở đèn bàn đầu giường.

Nhìn anh đắm chìm trong hơi sương ẩm ướt, Diệp Ân hơi ưỡn người vươn dậy, đem chăn mỏng ôm chặt.

Đôi khi cô vẫn nhớ tới Mạch Nha, cậu ấy bên cạnh cô, lúc còn rất nhỏ đã luôn in dấu chân trong suốt quá trình trưởng thành của cô, không thể nói quên là có thể quên được.

Thế nhưng Bạc Diệp Nam lại cho cô cảm giác hoàn toàn mới, cùng sinh hoạt chung một chỗ với anh cũng không khó chịu, cũng không cảm thấy bị kiểm chế khi bỗng có người mạnh mẽ tiến vào cuộc sống.

“Đang nghĩ gì?” Anh nằm lên, lồng ngực dán lên người cô, mang theo hơi thở cô ôm vào trong lòng.

Cánh tay anh rất dài, rất chắc, lúc anh mặc quần áo bình thường trông có vẻ hơi gầy nên hoàn toàn không nhận ra. Ngửi thấy trên người anh có mùi sữa tắm thơm nhẹ, cô hơi nhắm mắt lại: “Đang suy nghĩ kì thi tuần sau.”

Người con trai phía sau yên lặng, chậm rãi xoay người cô lại.

Diệp Ân cùng anh bốn mắt nhìn nhau, hai mắt anh quá sâu trầm, bỗng nhiên có chút bối rối.

Anh lại liếc nhìn cô thâm sâu, nắm chắc chiếc chăn gầy gơ lên một chút, sau đó cúi đầu dán lên cánh môi mềm của cô: “Em đã chuẩn bị rất tốt rồi, lúc này có thể dành chút thời gian cho anh ko?”

Diệp Ân ôm anh xin lỗi: “Em có chút khẩn trương, kết quả cuộc thi lần này rất quan trọng——”

Ngón tay thon dài của Diệp Nam để trên môi cô, tròn mắt hẹp dài hơi nheo lại: “Diệp Ân của chúng ta giỏi như vậy, không thể có chuyện ngoài ý muốn.”

Diệp Ân mím môi nhìn người đối diện, nghe lời đùa của anh cười: “Cảm ơn, buồn nôn.”

“Còn có thứ buồn nôn hơn, không tin thì thử một lần?” Anh cười xấu xa, tay đã đặt nơi thắt lưng mềm mại của cô, cúi đầu đem cái miệng nhỏ nhắn phần nộn ngậm lấy, “Lúc ở cùng với anh có thể thả lỏng ra một chút. Em mạnh như vậy vẫn nên nhường người khác một chút.”

“...”

So với trước đây cuộc sống của Diệp Ân thực sự không có nhiều thay đổi, lịch học vẫn chất đầy như cũ, ngoại trừ việc có thêm một người cùng ăn cơm, thêm một người thường xuyên nấu canh cho cô, thêm một người không cho phép cô thức đêm.

Có đôi khi Diệp Ân sẽ thừa dịp Diệc Nam ngủ mà lặng lẽ mở ngọn đèn nhỏ đọc sách. Diệc Nam sẽ luôn luôn xuất quỷ nhập thần xuất hiện, tóc hơi mất trật tự ngăn trở mặt mày, đứng trong bóng tối ho một tiếng: “Anh không muốn mỗi ngày đều phải nhìn một đôi mắt gấu mèo.”

Anh trực tiếp đi tới ôm cô ném lên giường, trước khi đi còn không quên với tay tắt đèn.

Cuối tuần Diệc Nam đưa cô đi leo núi. Kỳ thực không phải chỉ có hai người mà đi cùng cả nhóm, bởi vì tình hình khi ấy của hai người tương đối tệ nhạt, đại khái vẫn chưa thích ứng với việc quan hệ hai người đột nhiên chuyển biến.

Buổi tối mọi người ở đỉnh núi dựng lều trại, các nữ sinh đi nhặt củi gỗ, Diệp Ân phát hiện một nữ sinh trong đó đối với cô có chút địch ý, về sau theo một bạn gái đồng hành mà biết được bởi vì liên quan tới Diệc Nam.

Thực tế là nữ sinh này và Diệc Nam cùng lớp, mà ai cũng biết cô ấy đặc biệt thích Diệc Nam. Diệp Ân nghe xong chỉ nhún vai.

Nếu là hai bên cùng có tình cảm thì cô đại khái cũng cảm thấy áy náy, huống chi bộ dáng cô ấy khi nép vào người đáng thương như con chim nhỏ vừa nhìn cũng biết không phải hình mẫu Diệc Nam thích.

Diệp Ân thừa nhận chính mình cho tới bây giờ cũng không phải là người lương thiện, hồi trung học nhân duyên của cô không tốt vì tính cách cô có chút quái, không thích nói chuyện cũng không thích ngoại giao, hơn nữa đối với học tập lại tích cực, không rõ vì cái gì mà đặc tội với nhiều người.

Sau khi đốt lửa trại, tất cả mọi người vây quanh một chỗ chơi trò chơi. Cuối cùng vẫn chơi cái trò cũ rích——nói thật hay mạo hiểm.

Không biết là vận khí cô không tốt hay do mấy nữ sinh cố tình gây khó dễ, đến lượt cô câu hỏi liền rất bén nhọn: “Nói một chút, người khó quên nhất của cậu là ai?”

Diệc Nam cầm cành cây trong tay vén vén đồng lửa, khuôn mặt anh tuần bị ngọn lửa chiếu xạ tạo ra bóng mờ hơi động.

Diệp Ân trầm mặc một lúc lâu, không hề ngoài ý muốn lựa chọn đại mạo hiểm.

Cô không muốn nói, hoặc chính là không muốn công khai câu trả lời.

Diệp Ân uống một cốc lớn hỗn hợp cồn, đầu óc hơi choáng váng, khẽ nghiêng mặt nhìn người con trai bên cạnh, anh hơi nghiêng mặt khuất trong bóng tối.

Diệc Nam dường như không mất hứng, vì khi Diệp Ân nói chuyện với anh, anh vẫn đáp lời như trước. Thậm chí khi cô uống nhiều anh cũng không chê mà bồi bên người cô.

Kịch vui này khiến nữ sinh kia khó nén thất vọng, cuối cùng mang vành mắt đỏ đi ngủ.

Giữa đêm trên đỉnh núi rất lạnh, Diệp Ân bị đông cứng mà tỉnh lại. Sát vách trong lều truyền đến tiếng kiềm chế rên rỉ của một cô gái, thỉnh thoảng còn có tiếng chất lỏng vang lên bốn phía làm cho người ta mặt đỏ tai hồng. Cô kéo chặt chăn, phát hiện đệm chăn đều lạnh như băng.

Thiếu nhiệt độ của một người, trong đầu cô vẫn vang vọng hình ảnh Diệc Nam mân chặt khoe môi nghiêng mặt, bỗng nhiên cô thấy có chút nhớ nhung.

Rốt cuộc vẫn là anh không vui?

Cô suy nghĩ một lúc lâu, đứng dậy khoác áo chạy đi tìm Bạc Diệc Nam. Quen biết Mạch Nha cho cô kết luận lớn nhất đó là: con trai cũng có lúc rối loạn không thoải mái.

Bên ngoài lều lạnh buốt, gió rất lớn. Tro tàn ở đồng lửa trại còn phỉm màu đỏ tươi, xa xa có tiếng loài chim nào đó phát ra tiếng kêu cổ quái. Diệp Ân che kín áo khoác đi tới lều của Diệc Nam.

Còn chưa tới gần, cô chợt nhìn thấy bóng dáng hai người đứng thẳng trước cửa.

Bóng cô nữ sinh kia rất đơn bạc, đứng trong bóng đêm tạo ra bộ dạng đáng thương, trong đôi mắt to như luôn phủ một lớp nước: “Sao lại là cô ta? Còn không phải vì bản tính đàn ông các anh sao, chính là cho anh cảm giác thành tựu?”

Diệp Nam không trả lời ngay, Diệp Ân không biết vì sao bỗng nhiên ngồi xổm xuống núp bên cạnh lều vải.

Cho dù đã choàng áo khoác cô vẫn cảm thấy lạnh. Cô thu cổ không khỏi có chút bội phục cô nữ sinh kia.

“Em sớm biết, cô ta có một người bạn trai đặc biệt tốt rất nhiều năm, anh cho rằng cô ta thật sự sẽ đem tâm đặt ở trên người anh sao? Diệp Nam, em thực sự thích anh. Chỗ này của em chỉ có một mình anh”

Diệp Ân hơi thò đầu ra, nữ sinh kia đã nắm lấy bàn tay Diệp Nam mãnh liệt áp lên ngực cô ta...

Diệp Ân rút cổ, thực sự lạnh quá, cô một khắc cũng không dừng lại lặng lẽ chạy về lều, trực tiếp bỏ qua giấy liền chui vào túi ngủ.

Sát vách chỉ còn tiếng hít thở đều đều nghỉ ngơi, lúc cô thật vất vả mới có chút buồn ngủ thì lại truyền tới tiếng như mèo con ...ừm, Diệp Ân trằn trọc mấy lần, thẳng thắn dùng tiếng Anh mắng một câu: “Nhỏ tiếng một chút không được sao?”

Đêm rồi cuộc quay về với yên tĩnh, Diệp Ân lúc này mới nhắm mắt lại đi ngủ, trong lòng không tránh được cảm thán, thực sự là một chuyến đi thất bại.

Lúc trở về Diệp Ân không có biểu hiện gì, bạn tốt hỏi cô tối hôm qua ngủ có thoải mái không: “Rượu là một loại thuốc thôi miên tốt nhất, tớ ngủ chưa bao giờ an tâm.”

Quay đầu lại thấy ánh mắt Diệp Nam hơi phức tạp, cô vội vàng cúi đầu: “Chỉ là đỉnh núi lạnh quá, sau này chúng ta không tới có được không?”

Diệp Nam “ừm” một tiếng xem như là đáp lại, Diệp Ân cũng không tìm đề tài tiếp tục, chỉ là phát hiện nữ sinh kia tâm tình tốt hơn nhiều, thường len lén liếc về phía Diệp Nam khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên khả ái.

Diệp Nam giúp Diệp Ân cầm ba lô, dọc theo đường đi đều rất yên tĩnh nhìn thẳng đi về phía trước.

Diệp Ân nhìn về phía dưới chân núi, hít thở sâu: “Không khí trên đỉnh núi lại tệ như vậy.”

Diệp Nam không yên lòng, qua vài giây mới đáp lại: “Ô nhiễm nghiêm trọng, chân núi có nhà xưởng.”

Diệp Ân như có điều suy nghĩ nhìn anh một cái, cuối cùng nhấp mím môi không nói gì.

Chuyến đi chơi ngoại thành rất nhanh liền bị Diệp Ân quên đi, nếu không phải ở trường học thường gặp nữ sinh kia thì thực sự có lẽ cô không nhớ ra chuyện này. Dù vậy cô cũng chưa từng nghĩ tới muốn đi chất vấn Bạc Diệp Nam, cô cũng không biết điều này xuất phát từ tâm lý gì.

Rất nhanh tới kì nghỉ hè về nước, buổi sáng Diệp Nam đứng ở trước cửa phòng tắm hỏi cô: “Muốn cùng đi không?”

Kỳ thực anh vốn không cần hỏi cô, có thể trực tiếp mua vé máy bay, thế nhưng không biết vì sao anh vẫn hỏi, Diệp Ân đang đánh răng, miệng đầy bọt trắng.

Cô nhìn qua gương thấy ngũ quan trầm tĩnh của anh, cuối cùng khẽ lắc đầu: “Nghỉ hè em không về, phải giúp giáo sư đi tây bộ.”

Diệp Nam chỉ gật đầu tỏ ý biết, đến khi anh đóng cửa lại Diệp Ân mới cầm lấy chén nước tiếp tục đánh răng.

Đêm trước khi về nước Diệp Nam vẫn tới phòng cô, hai người lần này lại không ăn ý chút nào, thật lâu mà cô vẫn không ấm ướt được, cuối cùng vẫn là Diệp Nam dùng miệng làm cô.

Đêm đó Diệp Nam không để lại trong cô, đây là lần đầu tiên bọn họ làm xong liền ngủ, thậm chí ngày hôm sau Diệp Ân cũng không cùng anh ra sân bay, Diệp Nam trước khi đi gửi cho cô một tin nhắn.

Nội dung rất đơn giản: Anh thích em.

Diệp Ân nhìn ba chữ kia, viền mắt bỗng nhiên thấy nóng, cuối cùng lấy di động vuốt ve thật lâu cũng không đáp lại.

Cô không dự định về nước, trong nước không còn điều gì đáng nhớ với cô. Thu xếp mọi giáo trình chuẩn bị xuất phát cô lại nhận được điện thoại của mẹ Kiều Chi —— ông nội bệnh tình nguy kịch.

Diệp Ân lập tức đặt vé máy bay về nước, thân thể ông nội luôn không tốt. Cô một mực đến bệnh viện chăm sóc, có lẽ vì là con gái nuôi, một chút hiếu thuận liền bị xem là giả tạo ân cần.

Bác cả bác hai nói lời lạnh nhạt, Diệp Ân cảm phích nước chạy đi, cánh cửa ngăn cách mọi lời nghi kỵ cùng chế nhạo, cô cứng rắn chịu đựng không để rơi nước mắt.

Đứng ở hành lang cho gió thổi thật lâu, cô xoay người chuẩn bị trở về, ở chỗ rẽ cô gặp Bạc Diệc Nam.

5. Chương 6: Kết Thúc

Bạc Diệc Nam đứng ở hành lang như một bóng ma. Ánh sáng phía sau bị che khuất một mảng, ánh mắt anh trầm tĩnh lạnh lùng, một chút cũng không bị ánh mặt trời ấm áp ảnh hưởng.

Ở giây phút đó trái tim Diệp Ân như bị hung hăng quất một cái, không được tự nhiên lấy tay che hai má, chờ nỗi lòng bình ổn một chút, lúc này mới nhắc chân đi về phía anh.

“Thật khéo.”

Cô giả vờ trấn định, không muốn bị anh phát hiện sự chật vật của mình, mà anh tựa hồ cũng không có ý hỏi. Lúc này cô hơi suy nghĩ, theo khoe mắt nhìn anh một cái.

Nhưng chuyên tâm nhìn sang lại phát hiện tầm mắt anh căn bản tập trung trên người cô.

“Anh giúp ông kiểm tra thân thể.” Bạc Diệc Nam nói rất yên lặng, giọng nói hạ xuống, chỉ nhẹ nhàng gật đầu ý bảo, “Ông ấy còn đang chờ, anh đi trước.”

Diệp Ân không kịp nói câu nào, chỉ thấy thân hình cao ngất của Bạc Diệc Nam trầm ổn đi tới cửa thang máy. Tổng cộng thời gian bọn họ nói chuyện còn chưa vượt quá hai phút...

Cô đứng tại chỗ một hồi lâu, mới phát hiện bóng lưng lạnh lùng kia đã rời đi. Chỗ bọn họ mới đứng vừa rồi lại là nơi thông gió, lúc này không chỉ hai má cô tràn ngập cảm giác mát mát mà hình như một sự man mát dày đặc theo đáy lòng bắt đầu lan tràn.

Ở bệnh viện chăm ông nội mấy ngày, Diệp Ân vẫn cảm di động cân nhắc suy nghĩ, có nên chủ động liên lạc với Bạc Diệc Nam? Thế nhưng trông bộ dạng anh rất bận rộn, nếu không anh đã chủ động gọi cho cô, không phải sao?

Diệp Ân cất điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt ý vị thâm trường của ông: “Diệp Ân đang yêu phải không?”

Mặt Diệp Ân nóng lên, sốt ruột nghĩ cách giải thích, bác hai đang gọt trái cây bên cạnh trả lời trước cô một bước: “Vẫn còn là sinh viên thì nên lấy việc học làm trọng, yêu đương vào làm sao có thời giờ mà học tập. Ba không biết chứ, bây giờ rất hiếm đứa trẻ nào hiểu chuyện như Ân Ân, biết mình hiện tại tất cả đều dựa vào chu cấp của Diệp gia, phải nỗ lực học giỏi mới không làm Kiều Chi và Lâm Tây thất vọng.”

Lời này của bác hai nói thật viên mãn, trái lại Diệp Ân không phản bác.

Chị họ Diệp Ân ngồi bên cạnh bỗng nhiên hừ cười một tiếng, tiến đến trước giường ông nội, hơi hiện ra trêu tức dẫu môi: “Ông nội người thực sự là out, Diệp Ân và con trai nhà họ Thiệu chuyện này đều được truyền đi. Diệp Ân lại đùa giỡn thái quá, cô ta rất có năng khiếu dụ dỗ đàn ông.”

Bác hai phối hợp há to mồm, hơi kinh ngạc: “Thật đúng là... Nhìn không ra.”

Diệp Ân quần bách căn môi, nhìn phía giường bệnh là bộ dạng kinh ngạc của Diệp lão gia: “Chuyện không phải như vậy —— “

Lão gia tử cau mày, đẩy miếng táo Diệp Hân đưa tới, tâm tư tựa hồ cũng hoàn toàn sa sút với lời cô ta, trái lại quay đầu nghiêm túc nhìn chằm chằm bác hai: “Diệp Ân họ Diệp, chính là con cháu Diệp gia chúng ta, trong đó có nhiều uốn khúc. Trước mặt người ta còn nói lung tung, cái gì nên nói cái gì không nên nói tự mình suy nghĩ. Hai mẹ con kẻ xướng người họa, diễn kịch cho ai xem?”

Bác hai hai má trướng hồng, thức thời cúi đầu: “Ba giáo huấn phải ạ.”

Diệp Hân không tỏ thái độ, cảm giận liếc nhìn Diệp Ân, giày cao gót hung hăng nện một tiếng trên mặt đất, gắt giọng: “Ông nội thiên vị!”

Diệp lão gia mím môi, trên mặt già nua thần sắc có một chút tức mục, trừng mắt liền khiến hai mẹ con triệt để ngậm miệng.

Diệp Ân ra cửa nửa đường liền nhận được điện thoại của ba Diệp Lâm Tây, trong điện thoại lại là một trận phân phó giáo huấn của ba, Diệp Ân đều nhất nhất lắng nghe. Cô xoay người trở về phòng bệnh lại trùng hợp nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

“Nói như thế nào cũng là danh dự của Lâm Tây và Kiều Chỉ, dù không phải ruột thịt, không nên quá hà khắc, việc này mà truyền đi thì không tốt.” Đây là lời của ông nội, từng chữ đều nói rất rõ ràng, cô nghĩ làm bộ không nghe thấy cũng không được.

Tiếp theo là tiếng bác hai có chút chói tai cười khúc khích: “Muốn con nói, Lâm Tây lại không thử một lần thụ tinh ống nghiệm, không thì tìm người để thay cũng được. Chung quy không phải tự mình sinh, tương lai thế nào thật sự rất khó nói. Nha đầu Diệp Ân kia nhìn đã thấy không đơn giản, tâm tư sâu xa. Tương lai công ty Lâm Tây giao trong tay nó làm sao yên tâm được?”

“Nghe nói nó chia tay với con trai nhà họ Thiệu cũng bởi vì muốn xuất ngoại, nhiều năm tình cảm đâu phải nói không cần là không cần. Chú ba cũng không sợ nuôi ong tay áo —— “

Trong phòng bệnh thanh âm dứt quãng truyền tới, từng chữ đều giống như nhát dao bén nhọn thẳng tắp đâm vào ngực cô. Diệp Ân dựa vào bức tường cứng rắn mà lạnh lẽo, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm tranh tuyên truyền sách đối diện trên vách tường.

Ngày nghỉ chưa bao giờ dám về nước chính vì sợ hãi đối mặt với cục diện này, cho dù ông bà ra vẻ công bằng, nhưng vẫn có bất công. Bất luận thế nào cô và Diệp gia đều không hợp nhau, yếu tố chính nhất chính là huyết thống.

Từ nhỏ cô đã biết thân thể của mình so với người khác không giống nhau, không có một ngày không lo lắng hãi hùng. Ba mẹ nuôi đối với cô đặc biệt tốt, nhưng điều này làm cho cô lo sợ bất an, cô sợ ngày nào đó trong nhà bỗng nhiên có thêm một em trai hoặc một em gái, tất cả những thứ cô đang có liền thành hoa trong gương, trắng trong nước.

Đứa trẻ được nhận nuôi luôn luôn thiếu cảm giác an toàn.

Cô nỗ lực học tập, nỗ lực chứng tỏ bản thân, hết thảy cũng chỉ để được ba mẹ nuôi thừa nhận, nhưng ai biết được, cô thật sự không đúng tí nào. Bởi với nỗ lực ấy cuối cùng cô vẫn không đổi được điều mình muốn.

Diệp Ân nắm di động đi ra ngoài, hoàng hôn đỏ rực ở đường chân trời trên dưới trầm, quanh cô đều một màu ánh sáng đỏ rực, tự dưng mang theo cảm giác thê lương.

Cô rất nhớ Bạc Diệc Nam, một khắc kia chỉ muốn nghe thấy giọng nói của anh, muốn nghe anh nói chút gì, cái gì cũng được.

Thế nhưng kết nối với dây số đó không có tiếng trả lời, bên kia vẫn không ai bắt máy. Cô cố chấp thử một lần lại một lần, kết quả đều như nhau.

Về sau cô liền trực tiếp gửi tin nhắn: Em muốn gặp anh. Có được không?

Tin nhắn như đá chìm đáy biển. Mặt trời chiều hạ xuống, ánh hoàng hôn bao phủ toàn bộ không gian.

Diệp Ân ngồi trên sân thượng, hai chân tùy ý rơi vào không trung, bóng người ở dưới tầng bệnh viện nhỏ bé thấy không rõ lắm, mọi người dưới đèn đường lúc này giống như con kiến bình thường nhỏ bé. Có đôi

khi cô len lén nghĩ, cha mẹ ruột của mình là ai, tại sao muốn vứt bỏ cô? Nếu như không thích, lúc trước đừng sinh ra cô có phải tốt hơn không?

Ba mẹ nuôi đối với cô thật sự tốt, nhưng điều này lại mang cho cô thương tổn, có đôi khi làm cho cô thở không nổi. Sống đến 23 tuổi, tới bây giờ cô thực sự chưa được yêu một cách đơn thuần, cho dù là Mạch Nha cũng không thể hoàn toàn vô điều kiện mà trả giá?

Diệp Ân lại nghĩ đến Bạc Diệp Nam, lại cúi đầu liếc nhìn chiếc di động vẫn luôn yên lặng, càng nhìn càng thấy châm chọc.

Vài ngày sau cô nhận được điện thoại của bạn học lớp cao trung, tết âm lịch cả lớp chuẩn bị tổ chức họp lớp, có điểm danh cô nhất định phải đi. Mấy năm nay bạn học tụ tập cô không một lần tham gia, không phải cô quá kiêu ngạo chỉ là sợ gặp người kia.

Lần này không từ chối được sự nhõng nhẽo ngang ngạnh của bạn học, cô đành tử mị trang điểm một phen cho lần đầu tham gia họp lớp. Mỗi cô gái đều có loại kiêu ngạo này, luôn hi vọng trước mặt bạn trai cũ mình đủ đẹp, cho dù lúc đó đã không còn tình yêu.

Lớp trưởng chọn địa điểm là thành phố N, nổi danh là chỗ ăn chơi, lúc Diệp Ân đến bên trong đã đầy ắp người. Ánh mắt cô nhạy cảm liếc thấy thân ảnh của người kia, sau khi nhập ngũ thân hình anh so với trước đây đã cao hơn rất nhiều, giữa những người đang mặc thường phục, xuất hiện một quân nhân ngồi bên cạnh đám sinh viên ngây ngô làm người khác chú ý hơn.

Mạch Nha cũng sớm thấy được cô, lúc cô bước vào cửa đã bắt đầu chú ý tới, ánh mắt trần trọc mấy lần, cuối cùng vẫn không khống chế được rơi trên người cô.

Hai người cách đám người im lặng đối diện, vẫn là Diệp Ân chủ động đi tới: “Đã lâu không gặp.”

Người chung quanh đều len lén khần trương vây xem, kể cả người đang hát cũng dừng lại ghé mắt nhìn lên. Nhạc đệm đột nhiên rõ ràng, lại là đáng tiếc không phải anh của Lương Tĩnh Như.

Mạch Nha mím môi, sắc mặt có chút khó coi, tia sáng lấp lánh nhấp nháy đến đáy mắt anh, cuối cùng cũng chỉ khẽ gật đầu, lặp lại bốn chữ: “Đã lâu không gặp.”

Cả lô ghé lại náo nhiệt lên, mọi người đều hòa trong bầu không khí sôi nổi, chỉ còn hai người ngồi cùng một chỗ trầm mặc hồi lâu.

Không biết qua bao lâu, người con trai bên cạnh mới trầm giọng mở miệng: “Em sống thế nào?”

Diệp Ân nghĩ nghĩ, hơi dặt khéo môi: “Không tốt cũng không tệ, còn anh?”

Mạch Nha chỉ cười, ngửa đầu đem chén rượu mạnh còn hơn phân nửa uống một hơi cạn sạch. Diệp Ân trầm mặc nhìn, tiếp theo bị anh trực tiếp dặt tay mang ra khỏi ghế ngồi.

Trước khi tới cô đã dự liệu được sẽ phát sinh chuyện gì cho nên Diệp Ân cũng không phản kháng, cô theo Mạch Nha cùng nhau đi qua hành lang, sau đó đứng chỗ lối đi hành lang giữa hai lầu.

Ở đây rất yên tĩnh, không còn nghe thấy tiếng huyền ảo, như thế giới nhỏ chỉ thuộc về hai người, thế nhưng Diệp Ân lại nghe thấy tiếng tim mình đập.

So với trước đây Mạch Nha đen hơn, cũng trưởng thành và nội tâm hơn rất nhiều. Ánh mắt anh không giống như trước, tùy hứng hết sức lông bông mà trầm ổn cùng thâm trầm hơn mấy phần.

Anh chuyên chú nhìn cô, sau đó tiến lên một bước, cực kỳ trân trọng đem cô ôm trong lòng: “Anh không tốt, một chút cũng không tốt, nhớ em đến sắp điên rồi.”

Đã hai năm bọn họ không giành nhiều thời gian liên lạc với nhau. Trước đây đến trường họ cơ hồ như hình với bóng, khoảng thời gian không gặp nhau đại khái cũng là ba mươi mấy tiếng đồng hồ mà thôi, mà bây giờ lại có thể hơn hai năm không có tin tức của đối phương!

Mạch Nha thất lạc, tựa hồ truyền nhiễm Diệp Ân.

Cô chần chừ nâng tay lên, khẽ vỗ tấm lưng dày rộng của Mạch Nha: “Thiệu Y Hàm.”

Mạch Nha lui về phía sau một bước, hai tay như trước nắm vai cô rất chặt: “Đừng gọi tên này, em trước đây không gọi như vậy.”

Diệp Ân nhấp mím môi, trầm mặc nhìn anh.

“Năm tuổi biết em, đến bây giờ đã mười tám năm. Đối tốt với em, muốn em, đã trở thành thói quen, cho dù không có em ở bên, anh còn là bị coi thường muốn em.” ánh mắt Mạch Nha thống khổ, nhìn cô gái mong nhớ ngày đêm trước mắt.

Vành mắt Diệp Ân nóng lên, hơi quay đầu đi: “Nhưng chúng ta —— “

“Anh sẽ sửa.” Mạch Nha cắt ngang cô, hung hăng lấy hơi rồi mới nói tiếp, “Anh nghĩ qua, là anh không tốt. Em có mục tiêu của em, anh không nên ngăn cản. Anh sẽ ủng hộ em, sẽ chờ em. Còn có một năm mà thôi, em trở về, chúng ta liền kết hôn.”

Diệp Ân khó tin nhìn anh.

Mạch Nha lấy từ trong túi ra một vật, dưới ánh sáng này nhìn không rõ ràng, trong chiếc hộp nhung tơ màu xanh, nhẫn kim cương rạng rỡ tỏa sáng.

Trái tim cô kinh hoàng, nhưng nghĩ mà hơi sợ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt Bạc Diệc Nam.

Rất nhanh nhớ lại chuyện ở đỉnh núi đêm đó, cô gái kia cầm tay anh đặt lên bộ ngực trướng phình, hơn nửa ngày hôm sau lúc cô gái kia nhìn lên anh, hai má ửng đỏ bộ dáng e lệ. Còn có mấy ngày này anh cũng không trả lời tin nhắn của cô, nếu như ngày đó là do có việc bận vậy thì mấy ngày này tại sao vẫn không có tin tức, thái độ như vậy đã rất rõ ràng.

Mạch Nha quan sát sắc mặt cô, đem nhẫn và chiếc hộp bỏ vào lòng bàn tay cô: “Chúng ta hãy cùng nỗ lực một lần.”

Khi còn trẻ là lúc tình yêu đáng quý nhất, hai người lại cùng nhau nhiều năm như vậy, không phải nói quên là có thể quên. Diệp Ân không biết trả lời thế nào, Mạch Nha một mực chờ cô bao nhiêu năm. Nhưng mà trước đây khi bọn họ mới chia tay, cô ngẫu nhiên đã phạm sai lầm cùng Bạc Diệc Nam...

Nghĩ đến Bạc Diệc Nam, tất cả lý trí Diệp Ân đều trở về: “Xin lỗi Mạch Nha, em —— “

Cô muốn nói lại thôi, nhìn đôi mắt anh sáng lên chờ mong, lời cự tuyệt nơi cổ họng như bị ứ lại, không thốt lên được.

Mạch Nha run run chân mày, còn đang chờ cô đáp lại, nhìn ra sự chần chừ trên mặt cô, anh nôn nóng lại dùng lực đem cô ôm vào trong lòng: “Anh một mực chờ em, hay là em không muốn tốt nghiệp rồi kết hôn luôn? Vậy em muốn lúc nào anh tùy em, chỉ cần em trở về.”

Giọng nói anh khẩn thiết, những lời kia Diệp Ân càng khó nói nên lời.

“Vì sao không cho anh ta đáp án chân thật.”

Một giọng nam lạnh lẽo đánh vỡ cục diện bế tắc giữa hai người, Diệp Ân bị thanh âm này làm cho hoảng sợ, phía sau lưng tuôn ra một lớp mồ hôi lạnh. Cô bất ngờ quay đầu lại, nhìn thấy Bạc Diệc Nam lười biếng tựa bên tường, trên mặt tuấn mỹ không có một tia biểu tình.

Cái gọi là bất gian tại trận, cũng không khác gì cái này?

Diệp Ân thực sự cảm thấy thẹn tâm, cho nên theo bản năng liền lui về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt nhìn người con trai bên tường.

6. Chương 7: Hồ Đồ

Sau khi về nước, Diệp Ân phát hiện quan hệ giữa cô và Bạc Diệc Nam có chút mệt mỏi, bọn họ là người yêu mà chẳng ai chủ động liên hệ với đối phương. Tựa như lúc này, Bạc Diệc Nam hai tay đút túi, thần sắc bình thản so với cô đang quẩn bách lại có chút buồn cười. Anh im lặng đứng ở nơi đó, không biết đã đứng

bao lâu, Diệp Ân theo trực giác nghĩ nên giải thích với anh, thế nhưng nhìn thấy sắc mặt anh lạnh băng mà hồ hững, một chữ cô cũng không nói nên lời.

Phản ứng của Bạc Diệc Nam không giống với những gì cô nghĩ.

Diệc Nam nhìn hai người rồi mới chậm rãi đi tới, đứng sừng vai đối diện với hai người, anh đảo mắt nhìn người có vẻ dư thừa kia.

Trong lòng anh có chút đau như có cái gì đó sắc nhọn hung hăng đâm vào. Anh cố gắng quên đi cảm xúc thật sự lúc này, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua đôi mắt khẩn trương và bất an của cô: “Anh cũng muốn biết đáp án của em.”

Thứ Diệp Ân am hiểu nhất kiếp này chính là thi vắn đáp, thế nhưng vấn đề trước mắt lại làm cho cô không cách nào trả lời.

Sắc mặt hai người đều ngưng tụ nhìn cô, Diệp Ân khẩn trương nuốt một ngụm, mạch suy nghĩ lại chuyển đến nơi khác. Bạc Diệc Nam là bạn trai của cô, bất kể thế nào cũng không nên làm ra việc gì khiến anh ấy mất mặt, cô bước lên trước một bước đi tới bên cạnh anh, không ngờ người con trai phía trước lại hơi hất cằm lên, thấp giọng cười ra tiếng: “Hay là, không mở miệng cự tuyệt tôi được?”

Diệp Ân bất ngờ cứng đờ, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Đôi con ngươi của Mạch Nha tối tăm nhìn chằm chằm Bạc Diệc Nam bỗng nhiên xuất hiện, người này anh chưa từng gặp qua, thế nhưng đã sớm nghe nói tới tên tuổi.

Lần đó Diệp Ân về nước muốn tái hợp, thế nhưng cô luôn luôn thẳng thắn không e dè che giấu, thế là chủ động nói với anh việc cô phát sinh quan hệ với người khác trong một lần say. Lời nói cô thấp thỏm mà khẩn thiết, ánh mắt đều ẩn chứa lo sợ bất an.

Nhưng cho dù là sai sót ngẫu nhiên, tin tức này với Mạch Nha mà nói cũng không thể tiếp nhận, cho nên hai người lại lần nữa bỏ lỡ cơ hội tốt đó.

Về sau Mạch Nha rất hối hận, lập tức tìm kiếm tin tức của người kia, cho nên trong nháy mắt Bạc Diệc Nam xuất hiện anh lập tức nhận ra đối phương. Lúc này nhìn anh ta cả người tư thế muốn gây sự, anh theo bản năng đứng ở trước người Diệp Ân: “Đã biết sao lại còn muốn bức cô ấy?”

Mạch Nha biểu tình kiêu căng, che trước người Diệp Ân, tư thế này rõ ràng là tuyên thệ chủ quyền.

Diệc Nam mặt không thay đổi liếc nhìn người tràn đầy khiêu khích kia, lại nhàn nhạt nhìn về phía Diệp Ân: “Anh muốn nghe em nói.”

Diệp Ân nắm chặt nắm tay, tầm mắt vượt qua vai Mạch Nha, tối nghĩa nhìn thẳng anh.

Từ nhỏ cô đã được giáo dục về lễ nghi điều đó cho cô biết lúc này không nên tùy tiện gạt đầu thừa nhận, thế nhưng lời nói của Bạc Diệc Nam làm cho cô rất không thoải mái. Cô rõ ràng không có đáp ứng, nhưng đối phương dường như không thèm nghe cô giải thích.

Diệp Ân khẽ chau mày nhìn kỹ Bạc Diệc Nam, giọng nói như ghen ở cổ họng.

Mỗi sự kiện người con trai này làm vì cô đều hiện ra rõ ràng trong đầu, một màn này, thật sâu khắc vào trong trí nhớ. Cô không muốn tổn thương anh, thế nhưng lúc này đầu óc rất loạn, Mạch Nha với cô mà nói đương nhiên là không giống như vậy, yêu một người con trai nhiều năm như vậy, thậm chí buông tôn nghiêm để đồng ý tiến tới hôn nhân, cô không có cách nào tránh được sự ảnh hưởng, dù trong thâm tâm có yên lặng cũng sẽ sinh ra mấy phần rung động.

Thế nhưng... Bạc Diệc Nam thì sao?

Lúc đó Diệp Ân cũng không biết, nhưng sự do dự này đã sớm biểu thị cho đáp án trong lòng cô. Nếu như đủ yêu Mạch Nha, thì tại sao cô còn có thể dao động tâm tư?

Diệc Nam vẫn quan sát sắc mặt cô, cặp mắt đen nháy thoáng qua do dự, chần chừ, mỗi một loại biểu tình đều giống như là lưỡi dao sắc bén hung hăng cắt vào trái tim anh.

Thời gian cô trầm mặc càng lâu, đáp án lại càng rõ ràng.

Bạc Diệp Nam khoe miệng bắt đầu mỉm cười, khẽ than thở: “Diệp Ân, em như vậy... Càng làm cho anh thất vọng.”

Anh nói xong xoay người bước đi, dáng người cao ngất, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn biểu tình lúc này của cô. Diệp Ân ngẩn ngơ tại chỗ, ngực rầu rĩ dường như thở không nổi. Không chút suy nghĩ cô liền đuổi theo, dang tay ngăn cản anh.

Khó khăn thở ra, chỉ còn lại đây đó hô hấp kiềm chế, Diệp Ân ngăn người trước mắt lại sau lại không biết nên nói gì, nói quanh co nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Em biết anh tốt với em —— “

Diệp Nam nhú chặt hàng lông mày rậm, nghe lời này của cô không khỏi cười ra tiếng: “Còn muốn anh cảm ơn ý tốt của em? Diệp Ân, em có làm tổn thương người khác rồi.”

Sắc mặt Diệp Ân càng trắng, trên trán tràn ra một tầng mồ hôi nhọt nhọt. Ý của cô không phải như thế, thế nhưng cô không biết nên giải thích thế nào. Hình như cô càng sốt ruột lại càng nói không tốt, chỉ số thông minh cao hay học tập cho dù tốt tới đâu, cô xử lý vấn đề tình cảm vẫn hết sức ngốc nghếch.

Hai người giằng co, Diệp Ân hai tay chần ngang trước người anh run rẩy, cố chấp không muốn cho anh rời đi, cô cũng không biết tại sao mình không muốn buông anh ra, chỉ cảm thấy anh đi như thế hình như có thứ gì đó cũng theo đó mà biến mất.

Bạc Diệp Nam đứng ở nơi đó cực kỳ lạnh lùng, giằng co vài giây, bỗng nhiên chủ động mở miệng như là quyết định mở ra vấn đề này mà giải quyết dứt khoát: “Nếu như là áy náy, anh hoàn toàn không cần. Đối tốt với em đó là quyết định của anh, kết cục như vậy anh cũng đã sớm nghĩ đến.”

Diệp Ân khó có thể tin nhìn anh.

“Diệp Ân, suy nghĩ thật kỹ vì sao đêm đó ở đỉnh núi em thấy được những việc đó, nhìn thấy người con gái khác đối xử với anh như vậy mà em vẫn có thể xem như chẳng có gì. Anh một mực chờ em mở miệng, nhưng em lại nhất định tin tưởng phán đoán của mình, nói cho cùng, là không để ý.”

Ánh mắt Diệp Nam rất phức tạp, lúc này mới có thể nhìn ra vài tia thống khổ cùng ảm đạm. Diệp Ân bị ánh mắt này nhìn, trước ngực như bị đè ép bởi một tảng đá lớn muốn nói mà nói không nên lời. Cô chỉ ra sức lắc đầu, nhưng đối mặt với sự yên lặng của Diệp Nam cô lại vô lực phản bác lại sự chỉ trích đó.

Cô chẳng lẽ không muốn như vậy? Khi đó cô không nghĩ tới việc truy vấn, trong lòng thật sự một chút cũng không để ý.

Bạc Diệp Nam trong mắt khó nén thất vọng, trầm mặc vài giây, trực tiếp vòng qua người cô gái đang đại ra, sắp chia tay bỏ lại một câu: “Em về nước, có nghĩ tới việc nói cho anh biết một tiếng không? Lúc nào anh mới có nửa phần vị trí ở trong lòng em. Diệp Ân, chúng ta đừng lừa chính mình nữa.”

Diệp Ân mắt mở trừng trừng nhìn anh bước qua bên người cô, mùi rượu nhàn nhạt phất quá chớp mũi cô dần dần ở trong không khí tản ra hầu như không còn nữa.

Ngày Diệp Ân trở về trường học là ba mẹ nuôi trực tiếp tiễn cô ra sân bay, Mạch Nha đứng ở sau cột nhà giờ tay lên nhìn cô mỉm cười, chàng trai trẻ tuổi, mang trên mặt ý cười trong sáng sạch sẽ. Diệp Ân không tự chủ lại nghĩ tới đêm đó, Diệp Nam đi rồi, cô cũng không cùng Mạch Nha nói quá một chữ.

Mạch Nha lại không giống như trước dễ dàng nóng giận, chỉ là yên tĩnh bên cô, sau khi đưa cô về nhà mới nhỏ giọng nói: “Mặc kệ kết quả là gì, anh đều tôn trọng sự lựa chọn của em. Diệp Ân, chúng ta cùng đi qua nhiều năm như vậy, những hồi ức ấy, cho dù là đẹp hay xấu anh đều không thể quên được, em cũng không thể quên được.”

Diệp Ân thừa nhận, đoạn tình cảm cùng Mạch Nha kia là sâu tận xương tủy, đã bắt đầu từ khi còn rất nhỏ, hình như đã trở thành một phần cơ thể không cách nào dứt bỏ. Mấy năm nay bọn họ chia tay rồi tái hợp vô số lần, đều có chút không rõ giữa họ còn lại đến tột cùng là cảm tình hay chỉ là không cam lòng.

Ai cũng sẽ vì mình mà trả giá bằng tuổi thanh xuân và cũng không muốn bỏ lỡ nó, cô và Mạch Nha cũng không ngoại lệ.

Sau khi khai giảng cuộc sống rất bận rộn, Diệp Ân cũng không trả lời Mạch Nha rõ ràng, hai người chỉ là liên hệ như những người bạn tốt. Mạch Nha thay đổi không ít, hình như trưởng thành lên rất nhiều.

Diệp Ân có lần nhin không được chế nhạo anh: “Anh bây giờ mới giống như một người hoàn toàn trưởng thành.”

Mạch Nha ngẩn người, ở bên kia điện thoại ngoài ý muốn trầm mặc, giây lát mới cười nhẹ một tiếng: “Học từ Úc nhi.”

Diệp Ân nhớ tới “chị gái” của Mạch Nha, Trần Úc, nhin không được lại hỏi nhiều hơn mấy câu, hai người nói đến người khác trái lại dễ dàng thoải mái hơn không ít, không còn phải che lấp xấu hổ.

Mạch Nha phá lệ nói nhiều hơn, nói về Trần Úc: “Bánh trôi nhỏ bị cô ấy chiều hư, càng lúc càng kén ăn.”

Diệp Ân bỗng nhiên nghĩ đến mình, từ sau khi chuyển ra khỏi nhà trọ của Diệc Nam, dạ dày vốn đang tốt bắt đầu trở nên cực kỳ khó chiều, mặc kệ có chuẩn bị cái gì cũng đều ăn không quen, cô hình như cũng bị Diệc Nam chiều hư rồi ——

Diệp Ân thật lâu không trả lời, Mạch Nha kêu cô vài tiếng cô mới lấy lại tinh thần, loại chuyện này thường xảy ra, Diệp Ân bực bội cực kỳ, sau đó liền cực lực khẳng định chính mình không nghĩ tới Diệc Nam nữa.

Không muốn và không muốn, thế nhưng lại luôn luôn gặp được anh.

Vòng tròn lớn như vậy mà cho dù hai người không gặp nhau ở trường học thì cũng sẽ chạm mặt nhau ở các loại bữa tiệc tụ tập. Diệc Nam đều rất phong độ, thấy cô còn có thể ôn hòa gật đầu chào hỏi.

Nhìn bộ dáng không để tâm của anh, trái lại cô càng thêm không được tự nhiên, trong lòng có chút không thoải mái, hình như chuyện chia tay đối với anh không có một chút ảnh hưởng nào.

Nghĩ như vậy có lẽ có chút khác người, thế nhưng Diệp Ân không chế không được, trước đây ở trước mặt Mạch Nha cô tự nhận coi như cũng có lý trí, thế nhưng vừa đến trước mặt Bạc Diệc Nam, cô trái lại như biến thành người cổ tình gây sự.

Diệc Nam ngồi ở giữa mấy người bạn, khuôn mặt trầm tĩnh ôn hòa, thỉnh thoảng nghe được điều gì thú vị sẽ mỉm cười nhàn nhạt. Diệp Ân ngồi ở góc khuất, nhìn nụ cười của anh mà có chút hoảng hốt.

Đã bao lâu cô không được thấy anh cười vui vẻ như vậy? Hình như từ khi trở về từ đỉnh núi đóng quân đã ngoại, anh cũng rất ít khi cười, vì sao trước đây vẫn không phát hiện ra.

Diệp Ân nghĩ tới đây, uống một hơi cạn sạch hơn nửa chén rượu đỏ, ánh mắt lại xuyên qua không gian, nhìn thấy Diệc Nam đã bị mấy cô gái vây quanh, trò chuyện thật vui.

Trong bụng cô càng khó chịu, hình như là do nhiệt độ của rượu, bạn cùng phòng ở một bên khuyên cô: “Đừng uống, không phải đã chia tay sao? Hay là trong lòng cậu còn có anh ta?”

Diệp Ân hơi ngừng động tác, trái tim bắt đầu kinh hoàng, nhớ lại những gì vừa nghĩ lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ là thói quen.”

Thanh niên chia tay hay tái hợp thực sự là nhiều lắm, ở bên cạnh có bao nhiêu ví dụ. Cô và Diệc Nam cùng một chỗ cũng đã hơn một năm, hẳn chỉ là thói quen? Tình yêu... Nào có đơn giản như vậy.

Diệp Ân cuối cùng vẫn là uống rượu say, lúc được bạn cùng phòng đỡ ra ngoài cô cảm thấy toàn bộ đường đi đều lay động xóc nảy, khi đi tới cửa trong bụng cô càng là một trận long trời lở đất, cuối cùng vọt tới thùng rác ven đường phun trời đen kịt.

Bạn cùng phòng ở bên cạnh nói gì đó, cô mơ mơ màng màng nghe không rõ, chỉ là cả người bị thu hút bởi một đôi nam nữ cách đó không xa, chặt chẽ nhìn ở nơi đó, căn bản là không rời đi.

Diệc Nam lái xe đón một cô gái rời đi, cô bé kia chính là người ở trên đỉnh núi đêm đó, cô gái len lén chạy đi tìm anh thông báo.

Diệp Ân chật vật ngồi xổm dưới đèn đường, mắt mở trừng trừng nhìn chiếc xe kia dần dần chạy xa, giọng nói cô bạn cùng phòng lúc này mới rõ ràng: “Diệp Ân, có phải rất là khó chịu hay không, sao lại còn khóc? Muốn đi bệnh viện không?”

“ ... ”

Đêm đó Diệp Ân mơ một giấc mơ, trong mộng tất cả đều là hình bóng của Bạc Diệp Nam, anh cách cô gần như vậy nhưng lại xa đến thế. Cô vươn tay muốn chạm vào, nhưng mỗi lần đều là hoa trong gương, trắng trong nước.

Lúc tỉnh dậy dạ dày Diệp Ân đau dữ dội, ở trong tủ đầu giường cô tìm một hồi lâu cũng không thấy thuốc giảm đau.

Trước đây ở trong nhà Diệp Nam có hộp thuốc, thuốc gì anh đều thay cô chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa vẫn sắc thuốc cho cô để điều trị thân thể. Cô nằm trên giường, nhìn trần nhà đến phát ngốc. Trong thân thể lan tràn nổi lên một cổ cảm giác cô độc, cô rất muốn tìm ai đó cùng trò chuyện, thế nhưng bị ai phát hiện ra mấy năm nay cô đến một người bạn tốt cũng không có, di động trượt đến tên của Diệp Nam, chung quy vẫn không có dũng khí gọi cho anh.

Sau đó cơ hội nhìn thấy Bạc Diệp Nam càng nhiều, mỗi lần ở bên cạnh anh đều là cô gái kia. Diệp Ân hiểu biết Diệp Nam, nếu như không phải anh ngầm đồng ý, cô gái kia cũng không có cách nào tiếp cận anh nữa bước.

Ở thư viện gặp hai người, mà lại đúng lúc như vậy bọn họ ở vị trí đối diện, Diệp Ân cũng không do dự, trực tiếp ôm sách đi tới.

Diệp Nam nhàn nhạt ngược mắt nhìn cô một cái, trầm mặc lại cúi đầu đọc sách, chỉ là cô gái bên cạnh anh hơi nhưn chiếc cằm gầy gò tỏ ý khiêu khích, cười híp mắt quan sát cô: “Thật trùng hợp, Diệp Ân.”

Diệp Ân cũng nhìn cô ta cười đáp lại: “Là rất trùng hợp.”

Ánh mắt cô gái kia nhìn Diệp Nam và Diệp Ân bồi hồi, sau đó lại thấp giọng nói: “Tôi và Diệp Nam muốn đi xem phim, thế nhưng không biết xem gì, cô có thể giới thiệu không?”

Diệp Ân còn chưa kịp nói, nữ sinh kia lại che miệng cười nhẹ: “A, xin lỗi, tôi quên mất bạn trai cô không ở đây, cô hẳn là không cơ hội để đi xem phim mới.”

Diệp Ân nhẩn nại ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, ánh mắt vừa lúc cùng Diệp Nam chạm vào nhau.

Ánh mắt của anh rất phức tạp, Diệp Ân cũng không muốn miệt mài theo đuổi, chỉ là khoe miệng hơi câu dẫn ra lộ ra ý cười ôn hòa: “Dù cho ở trong nước, chúng tôi cũng rất ít khi đi xem phim, sở thích của chúng tôi không khác nhau lắm, thích đi cười ngựa hơn.”

Diệp Nam nghe cô nói, chậm rãi rũ mắt, một chữ cũng không nói, chỉ là thần sắc càng thêm lãnh đạm.

Nữ sinh kia chỉ sợ thiên hạ không loạn, miệng hình chữ ‘o’: “Cho nên trước đây cô và Diệp Nam cùng một chỗ, cô là chiều theo ý anh hay sao mà tôi thấy hai người thường đi xem phim.”

Diệp Ân yên lặng xem sách, nhớ tới trước đây đầu óc một trận trường đau: “Tùy cô nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Hai người đối diện rời đi lúc nào Diệp Ân cũng không rõ, cô vẫn chuyên tâm đọc sách, kỳ thực mạch suy nghĩ sớm không biết đã phiêu đi nơi nào.

Nhớ tới năm ấy cùng một chỗ với Diệp Nam, bọn họ thực sự là thường đi xem phim, hình như trò giải trí lớn nhất của hai người cũng chỉ có việc này, những thứ khác chiếm quá nhiều thời gian mà Diệp Ân lại luôn luôn bề bộn nhiều việc.

Bây giờ nghĩ lại, cô thật sự không xứng với chức bạn gái, không làm nũng cũng không bán manh, lại càng không đòi niềm vui từ bạn trai. Trừ mỗi ngày bận học ra, cô cũng rất ít khi quan tâm Diệp Nam.

Con gái thường thích nhiều thứ đông tây cô lại không thích, mọi thứ mà các cô gái mong muốn sở hữu hình như đều không thích hợp với cô. Cô không thích đi dạo phố, không thích mua đồ trang điểm, cũng không thích đi công viên giải trí thủy cung, nghĩ đến Diệp Nam cùng một chỗ với cô thật là không có một chút thú vị nào, có thể chịu được một năm thật đúng là kỳ tích.

Diệp Nam bình thường nghĩ đến những thứ ấy, khẳng định mất không ít tâm tư.

Nghĩ tới đây Diệp Ân lại một trận ảo não, lẽ ra không nên dối mà trả lời “Tùy cô nghĩ thế nào thì nghĩ”, Diệp Nam nghe thấy sẽ có bao nhiêu khổ sở.

Thu dọn đồ đạc trở về, lúc đi ngang qua rừng cây nhỏ nhìn thấy Diệp Nam và cô gái kia mặt đối mặt nói chuyện, viên mắt cô ta đỏ bừng hình như rất khổ sở, biểu tình của Diệp Nam là lãnh đạm mà Diệp Ân chưa từng thấy qua.

Bộ dáng hai người họ hình như là cãi nhau, Diệp Ân không dám nhìn lâu, ôm sách bước nhanh đi qua.

Buổi tối từ phòng thí nghiệm trở về, lại thấy Bạc Diệp Nam ở cửa, anh dựa vào tường hơi thùy con người không biết đang suy nghĩ gì, nghe thấy tiếng bước chân của cô mới chậm rãi ngừng đầu, con người đen thẫm thấy hiện rõ, thần sắc mệt mỏi nói không nên lời.

7. Chương 8: Vết Rạn

Sắc mặt Bạc Diệp Nam rất xấu, ánh sáng chiếu lên hành lang sáng sủa khiến da trắng bệch của anh càng thêm giật mình, sợi tóc đen nhánh che trên trán, anh đứng nơi đó đôi mắt sụp xuống như đang suy nghĩ, cả người yên tĩnh như một bộ tranh thủy mặc. Theo trực giác, Diệp Ân cảm thấy không thích hợp, không kịp nghĩ nhiều đi nhanh tới bên cạnh anh: “Không thoải mái sao?”

Giọng nói cô tràn ngập lo lắng, trái lại Diệp Nam không nói lời nào, chỉ yên tĩnh nhìn cô. Diệp Ân thấy ánh mắt chuyên chú mà phức tạp của anh, cảm giác xấu hổ không chỗ nào che giấu được. Mỗi khi đối mặt với anh cô lại cảm thấy áy náy, cảm giác như làm chuyện xấu bị anh nắm bắt, nên quẩn bách.

“Tìm em có chuyện gì ah?” Cô đứng trước mặt anh, đầu cúi rất thấp, tự dưng lại có loại ảo giác, giọng nói cô cũng không khỏi hạ thấp.

Diệp Nam nhìn cô một hồi mới rũ mắt xuống, giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn: “Hình như anh phát sốt.”

Diệp Ân nghe thế vội vàng đặt tay lên trán anh, ngón tay mới chạm tới liền bị nhiệt độ nóng rực làm cho hoảng sợ: “Nóng đến như vậy mà anh còn chạy loạn!”

Diệp Nam cầm lấy ngón tay mát lạnh của cô, tròn mắt cong lên nhìn cô cười: “Không ai quan tâm, chỉ có thể tìm em.”

Diệp Ân nhìn con người đen nhuận thâm thúy của anh, bên trong là ảnh ngược bản thân với bộ dáng đau lòng nan kham. Trong lòng cô đau rầu rĩ, vội vàng dời mắt đi chỗ khác: “Vào đi thôi.”

Cô tìm nhiệt kế cho anh, lại ép anh uống thuốc, sau đó lấy cồn giúp anh lau lòng bàn tay và lưng để giảm nhiệt độ, những thứ này đều là Diệp Nam dạy cô trước đây. Hình như thời không qua lại không ngớt, trong đầu Diệp Ân không khống chế được lại nhớ tới thời gian mới đầu cùng một chỗ với anh.

Sau khi vào nhà Bạc Diệp Nam nói chuyện rất ít, yên tĩnh ngồi trên giường đưa lưng về phía cô.

Ngón tay Diệp Ân khẽ lướt qua chiếc lưng rắn chắc của người con trai, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn. Cảm xúc nóng hổi làm cho hai bên má cô dần dần như bị đốt lên nóng bừng, lúc tâm viên ý mã vội vàng thu tay, để che giấu cảm xúc cô liền đánh trống lảng: “Đói không? Em đi nấu cho anh ít đồ.”

Diệp Nam nói không đói, cúi đầu cài từng cúc áo sơ mi lại, vãi vốc tiếp giáp với cơ thể, từng chút một bao lấy vóc người cường tráng hoàn mỹ của anh. Trong lòng bàn tay của Diệp Ân dường như còn lưu lại từng chạm đến quá xúc cảm hòa khí tức.

Thật là muốn chết!

Cô hô hấp dồn dập cuống quýt dời mắt, sốt ruột muốn đi ra ngoài: “Vậy anh ngủ đi, em còn bài luận văn phải viết, có việc gì thì gọi em.”

Bạc Diệp Nam lúc này mới xoay người lại nhìn cô, khoe miệng hơi nhếch, liếc mắt một cái liền hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô: “Không cần phải khẩn trương, bỗng nhiên muốn có người ở bên, anh sẽ không nói điều gì khiến em khó xử đâu.”

Diệp Ân đứng ở cửa, cách xa đối diện với anh.

Cục diện của hai người bây giờ là cực kỳ không ổn. Diệp Ân mỗi lần nhìn anh, nhớ tới anh, trong lòng đều khó chịu, anh khiến cô không dám đụng vào một khối ký ức, loại cảm giác này khi cùng với Mạch Nha là tuyệt đối khác biệt——

Mạch Nha quá tùy hứng, bọn họ chia tay-tái hợp vô số lần, cho nên trong tiềm thức hình như luôn luôn biết anh ấy sẽ tiếp tục ở nơi đó. Thế nhưng Diệp Nam không giống như vậy, bề ngoài nhìn anh có vẻ bình tĩnh trầm ổn trái lại nội tâm anh lại yếu đuối cô đơn.

“Vì sao không tìm lấy một bạn cùng phòng, chí ít có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Cô thật sự lo lắng cho anh, trước đây người con trai này luôn lý trí, việc gì cũng đều độc lập tự chủ, thế nhưng bây giờ xem ra, việc chia tay cô chẳng ảnh hưởng gì tới anh, chỉ là người này quá sâu trầm, không muốn bộc lộ trước mặt người khác.

Diệp Nam nhẹ nhàng dựa vào đầu giường, thờ ơ nhắm mắt, lời nói ra miệng cũng là một bộ thờ ơ: “Anh không muốn có người khác ở cùng phòng.”

Tay Diệp Ân dẫu ở phía sau, ngón tay hung hăng cắm vào lòng bàn tay, cảm xúc trong lòng mới hơi giãn ra lại đột nhiên trào lên một trận đau đớn sắc nhọn, anh cái gì cũng không nói khiến cho trong lòng cô càng thêm áy náy, thế nhưng lúc anh nói, trong lòng cô cũng không thể dễ chịu hơn một chút. Đến tận cùng đó không chỉ là áy náy mà còn là tình yêu, cô càng bước tới lại càng hồ đồ.

Diệp Ân chạy ra phòng ngủ, cụt hứng ngồi trên sofa trong phòng khách, trong đầu hỗn loạn không chịu nổi, một lúc là hình ảnh những năm trước còn ở bên cạnh Mạch Nha, một lúc sau tất cả đều là hình ảnh của Diệp Nam, chính cô cũng bắt đầu ghét những dao động bất định của mình. Cô cứ ngồi thế cho đến khi bạn cùng phòng mở cửa trở về còn mang theo một người đàn ông xa lạ.

Diệp Ân chán ghét nhíu mày, đây không biết là lần thứ bao nhiêu rồi, nhưng cô vẫn đành nhẫn nại không nói gì, trong lòng lại bắt đầu tính đến việc dọn nhà.

Rất nhanh sẽ tốt nghiệp, thế nhưng khoảng thời gian này lại đặc biệt quan trọng, Diệp Ân không muốn những việc rối loạn này ảnh hưởng đến, thế nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn cô nên đi đâu để tìm được chỗ thích hợp đây?

Giường của cô cũng không lớn, thân hình cao lớn của Diệp Nam nằm ở phía trên đã chiếm hơn phân nửa, Diệp Ân giúp anh dịch góc chăn lại, kiểm tra lại một lần xem anh có hạ nhiệt hay không, lúc này mới ôm notebook cả người lười nhác ngồi trên sofa bắt đầu kiểm tra phòng nguyên.

Sát vách thường thường truyền đến tiếng nam nữ giao hợp dâm dăng, ăn nói thô tục, tình – sắc thịt – thể, tiếng va chạm. Diệp Ân cảm thấy phiền vô cùng phiền, lại sợ đánh thức Diệp Nam thì càng thêm xấu hổ, dùng sức khẽ gõ lên tường, thế nhưng được một lúc bên kia lại bắt đầu, hai người kia dường như một chút cũng không để ý người khác chia sẻ “Tình thú” của họ.

Bạn cùng phòng là một cô gái người Trung Quốc nhỏ nhắn xinh xắn động lòng, gầy teo nhỏ nhỏ, thế nhưng Diệp Ân lại không nghĩ đến tiếng kêu của cô ta lại có thể như vậy... Cô lại len lén liếc mắt người con trai đang ngủ say trên giường, có lẽ do uống thuốc nên anh ngủ được an ổn, vẫn không có động tĩnh gì.

Diệp Ân thở ra, cầm nút tai nhét vào lỗ tai, kế tiếp cô làm thế nào mà ngủ quên mất, cho đến khi cơ thể bắt đầu không thích hợp, hình như làm một hồi khó có thể mở miệng, xuân – mộng, nửa mê nửa tỉnh, cơ thể mơ hồ cuốn lấy người đàn ông phía trên.

“Diệp Nam ——” cô mơ hồ gọi anh, ngón tay anh qua lại vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, theo bản năng mà cơ thể đáp lại động tác của anh.

“Anh đây.” Anh thấp giọng đáp một tiếng, âm thanh ban đêm trầm thấp, nói không nên lời – rất trêu người.

Diệp Ân sau một hồi thích ứng được với bóng tối mới nhìn rõ ngũ quan mơ hồ của anh, anh nằm trên người cô, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái phả lên hai gò má, một đôi mắt lại nặng nề liếc nhìn cô, bên trong tràn đầy ôn nhu không biểu hiện ra.

Anh lại gục đầu cúi xuống, hôn lên cơ thể cô, nghiêm túc lạ thường, liếm trên đó một cách dày đặc mà tinh tế, rồi anh liếm đến làn môi cô, lại nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi của chính mình vào trong miệng cô.

Diệp Ân bị anh hôn đến hỗn loạn, sớm cũng cảm giác được vật cứng như bàn ủi thẳng tắp đặt trên bụng của mình, cô không dám động đậy, chỉ là cứng ngắc mặc anh hôn lên cùng vuốt ve cơ thể cô.

Diệp Nam lại dừng lại, lòng bàn tay còn có chút phát nhiệt lướt qua bên má cô, cuối cùng ngã xuống bên người cô không tiếp tục đi xuống.

Hai người nằm yên tĩnh, không ai nói gì.

Diệp Ân lúc này có thể cảm giác được rõ ràng đau đớn và khổ sở của anh. Cô muốn an ủi anh, thế nhưng đại khái nói cái gì thì cũng chỉ có vẻ giả nhân giả nghĩa mà thôi.

Hai người cứ như vậy quý dị ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau lúc Diệp Ân tỉnh dậy Diệp Nam đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi trước máy vi tính của cô xem cái gì đó. Diệp Ân liềm liềm mạch suy nghĩ, lúc này mới chủ động chào hỏi: “Sớm.”

Diệp Nam đã hạ sốt, nhìn cô khẽ gật đầu: “Em muốn chuyển đi?”

Diệp Ân chần chừ vẫn là thừa nhận, Diệp Nam không nói gì chỉ tắt máy vi tính: “Cùng nhau ăn bữa sáng đi, anh rất đói.”

Lẽ ra nên cự tuyệt, thế nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý. Diệp Ân nhìn sắc mặt anh vẫn còn tiều tụy, rốt cuộc cô không thể nói nên lời từ chối. Cô càng thêm phân vân không rõ ràng, rốt cuộc đối với Diệp Nam cô là áy náy hay vẫn là cái gì khác.

Lúc ăn bữa sáng, hai người vẫn như cũ mỗi người mang một tâm tư, Diệp Ân nghĩ có nên cùng đối phương phân rõ giới hạn sau lần này. Cô thật do dự, hình như đối với Diệp Nam thật sự không công bằng, thương tổn đối với anh cũng càng lớn.

Diệp Nam ở đối diện quan sát cô mấy lần, chậm rì rì ăn xong thức ăn trong miệng nói: “Anh hôm nay có bài thi, nếu như tối qua không có em chăm sóc anh, kết quả có thể sẽ rất tệ.”

Diệp Ân mờ mịt trừng mắt.

Diệp Nam lại nói: “Ban đầu là anh chủ động, khi cùng một chỗ đã biết trong lòng em có người khác, cho nên lúc này đối với anh cũng không bị ảnh hưởng tới mức không đứng dậy nổi. Hơn nữa tối hôm qua em giúp anh, coi như chúng ta ai cũng không nợ ai.”

Diệp Ân cắn môi, rất lâu cũng không biết phải nói gì, thực sự không nợ sao? Thế nhưng cô nhìn Diệp Nam, trong lòng vẫn là hoảng hốt.

Diệp Nam dựa vào lưng ghế trầm mặc nhìn ánh mắt của cô, một hồi lâu mới chậm rãi đứng lên: “Anh sẽ về nước sớm. Phòng của anh để lại cho em. An ninh rất tốt nên một mình em ở đó cũng rất an toàn.”

Diệp Ân đã tìm phòng rất lâu, nhưng chỉ còn có hai tháng nữa là tốt nghiệp nên chủ cho thuê nhà vừa nghe cô nói chỉ ở thời gian ngắn thì lập tức lắc đầu.

Bạn cùng phòng vẫn như vậy, thậm chí còn trầm trọng hơn, có lần mang về hai người đàn ông châu Âu, buổi tối Diệp Ân đi vào phòng vệ sinh, kết quả tình cờ gặp ba người ở bên trong chiến đấu kịch liệt say sưa, Diệp Ân sợ đến mặt mũi trắng bệch, một người đàn ông trong đó thoát nhìn rất trẻ tuổi, còn cười với cô mời mọc: “Cùng nhau không?”

Đêm đó Diệp Ân bọc chăn kín mít khóa cửa thật chặt, ngày hôm sau liền đi tìm Diệp Nam dọn nhà.

Một lần nữa ở chung với Diệp Nam, dường như vẫn như cũ, nhưng chung quy là có rất nhiều thứ đã thay đổi. Diệp Nam thường ra cửa rất sớm, như có ý định tránh cô, thế nhưng đều chuẩn bị bữa sáng rồi mới rời đi.

Có đôi khi buổi tối cô trở về thì đã khuya, Diệp Nam đã sớm đi ngủ, trên bàn sẽ để một cốc sữa hơn nữa còn nhắc nhở cô hâm nóng lại rồi uống.

Ngay cả căn phòng lộn xộn đều là Diệp Nam giúp đỡ thu dọn, còn cẩn thận giúp cô sắp xếp phân loại sách tham khảo thật hợp lý. Diệp Ân không biết Diệp Nam có phải anh biết rõ ràng thời khóa biểu cùng thời

gian làm việc và nghỉ ngơi của cô hay không, nhưng bọn họ rõ ràng cùng ở một dưới mái nhà, lại có thể không gặp được lấy một lần.

Cô muốn gặp để nói tiếng “Cảm ơn” cũng rất khó.

Hai tháng rất nhanh, lúc tốt nghiệp lúc Diệp Ân lại đưa ra một quyết định quan trọng, tính toán tiếp tục học M.D, điều này có nghĩa Mạch Nha cần phải tiếp tục chờ cô bốn năm. Lúc trước trong khi quyết định cô đã do dự rất lâu, mỗi lần Mạch Nha gọi điện thoại cô đều khó có thể mở miệng, đối mặt với thái độ mừng rỡ như điên của Mạch Nha, cô càng thêm khó mở miệng.

Ý của ba là muốn cô về nước tiếp nhận việc kinh doanh công ty của gia đình, nhưng cô không muốn, nhớ tới bác cả và bác hai, lời nói đều hàm ý là cô mơ mộng gia sản của Diệp gia. Diệp Ân muốn chứng tỏ chính mình, cho dù tương lai thực sự muốn tiếp nhận sản nghiệp của ba, cũng phải có đầy đủ tư cách mới được.

Ngày Diệp Ân đưa ra quyết định liền biết cô và Mạch Nha sẽ thật sự kết thúc. Mạch Nha trở nên sấn sọc, thế nhưng bản tính cuối cùng sẽ không thay đổi, anh là người đàn ông không có tính nhẫn nại, đợi nhiều năm như vậy đã là giới hạn của anh.

Quả nhiên sau khi Mạch Nha biết rất tức giận, chỉ là cố nén không bùng nổ, một chữ một trận lặp lại nói: “Quyết định lần này, vẫn không thể vì anh mà thay đổi?”

Diệp Ân nghe ra sự kiềm chế ẩn nhẫn tức giận của anh, dùng sức nắm chặt tay, vẫn nhẫn tâm gạt đầu: “Phải.”

Mạch Nha trầm mặc vài giây, giấu cợt cười ra tiếng: “Diệp Ân, kiếp này em có chân thành yêu ai đâu? Sợ rằng người em yêu chỉ có chính bản thân mà thôi.”

Anh quăng điện thoại, Diệp Ân nghe trong loa truyền thấy tín hiệu bận, trong đầu không ngừng nhớ lại câu nói kia của Mạch Nha, cô sao có thể không có yêu? Lúc còn trẻ là thật sự yêu Mạch Nha, vì anh mà rơi bao nhiêu nước mắt, thậm chí vì hấn ngốc hồ hồ ghen đua giỡn tính tình, nàng tối vô tri không sợ kia mấy năm, đều ở đây nam nhân bên người.

Mạch Nha không hiểu cô, thậm chí không có cách nào đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì cô nghĩ, tựa như hồi bé cô vẫn cho là mình rất hạnh phúc, chờ lớn lên, sau khi biết những khúc mắc về thân thể của mình, cô mới biết hạnh phúc tất cả đều phải do mình giữ lấy, nó sẽ không tự đến với cô.

Thích Mạch Nha, có lẽ là do tuổi trẻ đơn thuần, một Diệp Ân chẳng biết gì.

Diệp Ân để điện thoại xuống, đem đầu vùi vào giữa đầu gối.

Lần này lại có thể không khóc, cũng không rơi nước mắt, biết rõ đây là kết cục cuối cùng giữa cô và Mạch Nha, nhưng thế nào cũng khóc không lên tiếng, thế nhưng điều này cũng quá khó tiếp nhận, trong cơ thể cô rất khó chịu, khiến cô không cách nào hô hấp.

Diệp Ân dùng sức cắn môi, cho đến khi trong cổ họng lan tràn một mùi máu tươi, lúc này mới thấy tự ngược chính mình như hóa giải không ít cảm giác đau đớn.

Diệp Ân ngẩng đầu, chợt thấy bóng dáng Diệc Nam đứng ở cửa, có lẽ anh không ngờ tới cô đột nhiên nhìn sang, trong mắt còn ẩn chứa thương hại và đau lòng chưa kịp che dấu.

Diệp Ân ngây ngốc nhìn người con trai trầm mặc ở cửa, giữa ánh mắt ôn nhu của anh, nước mắt cuộn trào mãnh liệt rót xuống: “Em là loại con gái hư hỏng —— “

8. Chương 9: Tâm Động

“Trước đây, khi mới mười sáu tuổi, em cho rằng cái gì mình cũng có thể không cần nghĩ, không cần để ý, tìm một người đàn ông mình yêu rồi gả đi. Khi đó, thực sự tình yêu chính là tất cả.”

Diệp Ân và Diệc Nam ngồi cạnh nhau trong góc tường, người con trai bên cạnh là người lắng nghe thích hợp nhất, yên tĩnh chuyên chú.

Nhớ tới chuyện đêm đó khi cô mười sáu, trong lòng cô lại có chút gợn sóng, trầm mặc vài giây mới chậm rãi tiếp tục: “Ngày đó là con bà nó sinh nhật, buổi tối có tiệc. Em ở bể bơi mới nghe xong điện thoại của Mạch Nha, xoay người định quay về phòng khách thì gặp phải con trai của bác cả, Diệp Lãm.”

Diệp Lãm là ai, Diệp Nam đương nhiên đã nghe nói qua, cho dù đối phương lớn hơn anh bảy tám tuổi, những chuyện lùm xùm rối loạn của hắn đã sớm truyền khắp nơi, hạ được trêu đùa đàn bà con gái đều là mức độ thấp, nếu như không phải ba hắn giúp che giấu thì sợ rằng hắn đã bị đưa vào trại giáo dưỡng từ khi còn rất nhỏ.

Anh hơi quay đầu nhìn Diệp Ân, quả nhiên sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy: “Đêm đó hình như hắn cũng không tỉnh táo, cùng mấy người bạn cản đường em... Còn cầm camera.”

Hai tay Diệp Ân đều đang phát run, Diệp Nam dang tay kéo cô vào trong lòng.

Lúc này Diệp Ân mới dễ chịu hơn một ít, trầm ngâm một lát sau lại tiếp tục: “Bọn họ bắt em cởi quần áo, còn uy hiếp em. Em không nghe lời đã bị đánh, tất cả mọi người ở trong phòng phía trước, người giúp việc cũng bị Diệp Lãm dọa dẫm, em thực sự nghĩ rằng mình sẽ —— “

Cô ra sức cấp khẩu khí, hồi ức đêm đó đối với cô mà nói rõ ràng rất đáng sợ, trong lòng cô còn sợ hãi, viên mắt cũng hồng cả lên: “Em cho rằng mình sẽ như vậy mà chết, sau đó không biết lấy ở đâu ra sức lực, đoạt lấy DV từ trong tay hắn. Em sợ hãi, không liếc mắt nhìn liền đập thẳng vào trán hắn, trên tay dính không biết là máu của hắn hay là máu của chính mình.”

Diệp Nam dường như có thể cảm nhận được cô lúc ấy có nhiều hoảng loạn, lòng bàn tay bao phủ trên vai cô nhẹ nhàng vỗ: “Đều đã qua, đừng sợ.”

Diệp Ân ra sức lắc đầu, lại vùi đầu vào giữa hai đầu gối: “Chưa từng qua đi, cả đời em cũng quên không được. Diệp Lãm, bọn họ ném em xuống bể bơi thiếu chút nữa chết đuối, kết quả còn vu khống em câu dẫn hắn. Ông nội rõ ràng tin em! Nhưng mà sau lưng lại tìm ba em nói chuyện muốn tống em ra nước ngoài, ông nói sợ mất thể diện, không muốn chuyện đó truyền đi. Thế nhưng đưa Diệp Lãm đi lại luyện tiếu, Diệp Lãm dù sao cũng là cháu đích tôn của ông.”

Diệp Nam trầm mặc lắng nghe, chỉ càng ôm chặt cô hơn, anh từng nghĩ những ngày cô ở Diệp gia sống cũng không dễ chịu, nhưng không thể ngờ lại tệ như vậy.

“Khi đó em cho là mình có thể làm nũng, có thể tìm ba mẹ giải quyết, em ngây thơ cho rằng chỉ cần giải thích rõ cũng sẽ không bị mưu hại sẽ không phải ra đi. Nhưng mà lại nghe thấy ba mẹ nói chuyện trong thư phòng.” Diệp Ân nói đến đây dừng một chút, nước mắt rơi càng nhiều.

Trước đây Diệp Nam đích thực không hiểu Diệp Ân, thậm chí còn có lần cảm thấy cô rất hiểu thẳng, nhưng bây giờ nghe những lời này của cô, bỗng nhiên lại cảm thấy nội tâm cô rõ ràng không có cảm giác an toàn và tràn đầy thất vọng.

Diệp Ân thở ra, cố gắng làm ình bình tĩnh một chút, thế nhưng lời nói vẫn như trước đứt quãng: “Vốn dĩ ba cũng không có một chút cảm tình với em, ông nhận nuôi em chỉ vì hi vọng mẹ không quá cô đơn, nghe xong lời của ông nội, ông thậm chí bắt đầu khuyên mẹ.”

Diệp Nam có chút nghe không vào, cau mày ần nhẩn tức giận: “Ba mẹ đã như vậy, còn lưu luyến cái gì? Em còn chứng tỏ năng lực của mình, bọn họ vẫn như trước không có cảm tình với em.”

“Không phải. Em muốn nỗ lực vì mẹ, chỉ có một mình mẹ luôn đứng bên cạnh em!”

Diệp Ân lo lắng giải thích, nói tới mẹ trên mặt mới thêm mấy phần dịu dàng: “Mẹ không đồng ý việc em xuất ngoại, vẫn chiến tranh lạnh với ba, thậm chí đòi thuyết pháp với bác trai bác gái cả, vì em, mẹ đã rất nhiều năm không tới Diệp gia. Quan hệ với ông bà nội cũng bế tắc, lúc trước hôn sự của mẹ và ba cũng bị bao nhiêu cản trở mới đến được với nhau. Mặc dù tốt nghiệp trung học em đã bị đưa đi, mấy năm nay quan hệ giữa mẹ và ba lại càng không tốt, vẫn luôn vì em, mẹ thực sự đã hi sinh rất nhiều cho em.”

Diệp Nam nhìn cô gái trước mặt lộ ra mấy phần ngổ ngán, nhìn nụ cười yếu ớt của cô mà không biết nên làm thế nào.

“Mười sáu tuổi, em sống quá tùy hứng quá đơn thuần, qua tuổi mười sáu em mới thực sự biết được mình nên làm cái gì, em không có cách nào đơn thuần như những nữ sinh cùng tuổi khác, với em mà nói tình yêu quá xa xỉ, là em mơ mộng hão huyền.”

Diệp Nam có chút kinh ngạc, Diệp Ân lại nói: “Sức khỏe của Mẹ không tốt, thường xuyên sinh bệnh, thể nhưng bà lại vì em mà trả giá rất nhiều. Bà là người duy nhất tốt với em, thực sự coi em như con gái ruột. Nhìn bà ở Diệp gia mà đòi quyền lợi cho em, em nhất định không thể để cho bà thất vọng, càng không thể làm cho bà không ngóc đầu lên được. So với bất kì đứa trẻ nào ở Diệp gia em đều ưu tú hơn.”

Lúc Diệp Ân nói tới điều này, nét mặt kiêu ngạo. Diệp Nam thở dài, vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô: “Có lẽ mẹ em cũng không hy vọng em quá cố chấp, vì điều gì đó mà buông tay người yêu của mình, có đáng giá không?”

Khát vọng rõ ràng trong nội tâm cô chính là một phần cảm tình một phần ảm áp, hiện tại lại đem vứt đi như giấy cũ.

Diệp Ân gục đầu xuống, phủ trên đầu gối nắm tay rất chặt, sau đó dùng sức lắc đầu: “Sức khỏe của mẹ không tốt, em học y chính vì mẹ, em muốn tự tay phẫu thuật ẹ giúp mẹ bình phục. Học xong M. D về nước, em có thể chắc chắn chữa trị thật tốt cho mẹ, như vậy mới có thể báo đáp bà, em sẽ không còn thiếu nợ ai nữa, có thể theo đuổi cuộc sống mà mình mong muốn.”

Diệp Nam không biết thì ra Diệp Ân vì trả ơn, bỗng nhiên nghĩ đến tên của cô, thực tế sớm đã có ngụ ý... Tri ân báo đáp, Diệp gia thật là không có một ngày không truyền bá loại tư tưởng này cho cô.

Diệp Ân bỗng nhiên lại bi thương nhìn anh khẽ cười, giữa làn môi khô khốc nhẹ nhàng phun ra một câu: “Là em quá ích kỷ, vẫn cho là tình yêu và điều đó không xung đột, thậm chí em tư tâm muốn Mạch Nha chờ em một thời gian. Mạch Nha là người đàn ông duy nhất đã chờ em nhiều năm như vậy, trừ mẹ ra thì anh ấy là người đối tốt với em nhất, nhưng cuối cùng em vẫn không xứng, anh ấy đợi em nhiều năm như vậy, cũng sẽ mệt.”

Diệp Nam nhìn bộ dạng như mất hồn của cô, trái tim đau âm ỉ, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô lên, ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn: “Diệp Ân, đường là mình chọn, mỗi người làm mỗi việc có lẽ đều có lí do bất đắc dĩ, cũng không thể bắt buộc tất cả mọi người phải hiểu. Thiệu Y hàm trả giá bằng cảm tình nhiều năm như vậy, em phụ lòng anh ta là sự thực, mà anh ta không muốn đợi thêm một chút nữa, không chỉ vì mệt mỏi, mà còn vì không đủ yêu để chống đỡ cho chờ đợi, điều này chỉ có thể chứng tỏ một điều, anh ta yêu càng ngày càng ít, cho dù không phải hiện tại, thì có lẽ có một ngày hai người cũng sẽ tách ra.”

Diệp Ân không thể tưởng tượng nổi nhìn anh.

Diệp Nam nhàn nhạt cười cười: “Đừng cho là anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chỉ nói sự thực. Nếu như bây giờ em về nước, phải xác định hai người có thể trở về như trước đây.”

Diệp Ân cẩn thận suy nghĩ lời Diệp Nam nói, sau khi chia tay với Diệp Nam, cô và Mạch Nha cũng không tái hợp, chỉ liên hệ qua lại giống như bạn bè, nhưng dù vậy, hai người bọn họ cũng cảm thấy rõ ràng có sự thay đổi ở đâu đó. Hình như tận lực nhân nhượng đối phương, lại hình như đang cố gắng che giấu chỗ thiếu hụt chính mình, rất ít khi giống như trước đây không kiêng nể gì mà trò chuyện cùng nói giỡn.

Trái lại nhiều khi gọi điện thoại, lại không có lời nào để nói, càng trở nên tẻ ngắt.

Diệp Ân như đang suy nghĩ cẩn thận điều gì, nhìn Diệp Nam cảm kích cười cười: “Cảm ơn anh, hình như em đã hiểu.”

Ngày Diệp Nam về nước rất nhanh đã tới, Diệp Ân ra sân bay tiễn anh, có không ít bạn học đi cùng, trong đó có cả cô gái trước đây hay quần quít lấy Diệp Nam. Diệp Ân làm lơ dịch ý phóng tới trong mắt cô ta, ôm Diệp Nam một cái ôm lịch sự, ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói một câu: “Chúc anh hạnh phúc.”

Diệp Nam nhìn cô một cái, từ ánh mắt nhìn thấy cô gái kia, không khỏi bật cười: “Cảm ơn.”

Anh cũng không giải thích, hàn huyên mấy câu đơn giản với Diệp Ân liền đi, Diệp Ân nhìn hình bóng anh càng lúc càng xa, trong lòng có chút vắng vẻ, lập tức lại thoải mái, Diệc Nam vui vẻ là được rồi, dù sao cô đơn một mình đã quen.

Mới vừa đi ra phòng khách sân bay, di động liền vang lên báo có tin nhắn, Diệp Ân lấy ra nhìn, một câu nói rất đơn giản : Đêm đó ở đỉnh núi, cái gì anh cũng không làm.

Diệp Ân không khỏi cong khóe môi mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời, một ngày mây nhạt gió nhẹ, tất cả đều thật đẹp.

Sau khi Diệc Nam về nước liền không có tin tức, thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy tình hình gần đây của anh trên trang blog cá nhân, tóc đã cắt bớt đi rất nhiều, lịch lãm sạch sẽ, mặc bộ âu phục thủ công vừa người, hoàn toàn là một bộ tinh anh. Anh rất ít khi chụp ảnh trực diện, thỉnh thoảng cũng chỉ có cái nghiêng mặt, mà còn do người khác chụp, ngay cả nội dung caption cũng chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản, Diệp Ân ngồi trước máy vi tính nhìn biểu cảm của anh, hiểu ý mỉm cười.

Diệc Nam không liên hệ với cô, Diệp Ân cũng không chủ động, không rõ vì sao, có lẽ trong tiềm thức cô có chút sợ hãi, sợ hãi xa lạ và thay đổi ——

Phòng ngủ của Diệc Nam vẫn như cũ, lúc rời đi anh chỉ mang theo vài bộ quần áo yêu thích, trong tủ còn treo đầy quần áo của anh dường như đến lúc thích hợp chuẩn bị trở về. Còn đồ dùng trên bàn học và trên giường , mỗi kiện đều được bảo trì nguyên dạng chỉnh tề. Diệp Ân luôn có ảo giác, hình như anh vẫn một mực bên cạnh, chưa từng rời đi.

Ngày đó sau 12 giờ, trời mưa, Diệp Ân bình thường đều mang theo ô, bởi vì cô có rất ít bạn bè, bạn cùng phòng cũng không hợp, cho nên cô không trông chờ có người sẽ mang ô đến đây, vừa mới đi tới con đường nhỏ về nhà , ánh mắt liền bị bóng dáng yên tĩnh đứng sừng sững phía trước làm cho bất ngờ mà không thể bước tiếp.

Đứng ở nơi đó mỉm cười nhìn cô, không phải Bạc Diệc Nam thì là ai?

Anh chỉ mặc áo trắng quần đen, miễn cưỡng khen, anh đứng ở nơi đó, giống như là ảo giác bóng dáng anh xuất hiện trong sương mù tràn ngập màn mưa. Diệp Ân ngây người đứng tại chỗ, tim đập nhanh không kiềm chế được.

Cuối cùng vẫn là Bạc Diệc Nam chủ động đi tới, thuận thế tiếp nhận đồng tài liệu nặng trĩu trước ngực cô: “Đi công tác, nhưng không muốn ở khách sạn, không biết Diệp tiểu thư có thể giữ tôi một đêm không?”

Diệp Ân kinh ngạc nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng nhin không được cười ra tiếng: “Anh —— “

Cô cũng không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy lo lắng thời tiết xấu thật là vô nghĩa, tâm tình dường như bắt đầu bay bổng, không khí xung quanh đều trở nên ngọt ngào.

Diệc Nam thỉnh thoảng sẽ đến công tác ở thành phố của Diệp Ân , chẳng qua là thời gian đều rất ngắn, có đôi khi chỉ ở một đêm, ngày hôm sau liền rời đi. Ngược lại Diệp Ân chưa từng thấy anh nói chuyện làm ăn hoặc bái phỏng ai, có mấy lần hiếu kỳ truy vấn, anh đều chuyển hướng sang bên cạnh, nói mấy chuyện hồi trước cho có lệ, thời gian lâu dài Diệp Ân cũng không hỏi nữa, như vậy có thể thường xuyên nhìn thấy cảm giác thực sự thoải mái của anh.

Diệc Nam đối với cô rất tốt, điều này vô điều kiện khiến cho Diệp Ân có lúc thấy hoang mang, thế nhưng Diệc Nam chưa bao giờ nói thẳng ra, dường như giữa sự ân cần của nam nữ lại có chút cảm giác như những người bạn.

Diệp Ân học M. D năm thứ hai, trên blog cá nhân của Diệc Nam xuất hiện một cô gái.

Cô bé này Diệp Ân biết, rất không khéo, là “chị gái” Mạch Nha, Trần Úc.

9. Chương 10: Kết Cục

Trần Úc và Diệp Ân giống nhau, đều là con gái nuôi. Khác nhau ở chỗ Trần Úc là đứa trẻ được ba mẹ Mạch Nha đón về từ miền núi, có lẽ xuất thân không được tốt, nhưng cô ấy luôn ọi người cảm giác hiền lành và

giản dị, khi cười rất hay xấu hổ. Hồi bé cô ấy giống như vẹt con xấu xí, bây giờ lại như thiên nga trắng rực rỡ mà thanh nhã.

Cô ấy và Diệc Nam sóng vai ngồi trên cỏ, khẽ mím môi lộ ra một nụ cười kín đáo xinh đẹp, mà cánh tay Diệc Nam nhẹ nhàng khoác lên vai cô, mới nhìn hình ảnh đặc biệt hài hòa.

Diệp Ân nhìn chằm chằm tấm hình kia thật lâu, ngón tay run rẩy muốn rời khỏi trang blog cá nhân, nhưng phải thử nhiều lần mới thành công.

Diệc Nam quen biết Trần Úc, điều này khiến Diệp Ân thật sự bất ngờ, nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại Trần Úc đang phụ giúp việc công ty của ba Mạch Nha, Thiệu khâm, nói chung cũng có trao đổi công việc với Diệc Nam, tính cách hai người đều điềm đạm, cùng một chỗ cũng không kỳ quái.

Diệp Ân kim lòng không được nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp Trần Úc. Khi đó cô ấy rụt rè đứng phía sau Mạch Nha, một đôi mắt to tròn đầy hiểu biết cẩn thận từng li từng tí che giấu nội tâm đang khẩn trương và sợ hãi... Dường như lần đầu nhìn thấy, Diệp Ân liền thích cô gái này, nội tâm các cô rất giống nhau, miễn cảm yếu đuối nhưng lại ra vẻ kiên cường.

Chỉ là trên người Trần Úc vẫn còn sự đơn thuần và giản đơn còn cô đã sớm lạc lối mà đơn độc, mà cô, với gia cảnh như vậy không thể không bơi về lên một tầng màu sắc tự vệ, điểm này cô rất hâm mộ Trần Úc, cảnh ngộ tương đồng, vận mệnh không phải đều coi trọng mỗi người.

Có lẽ Diệc Nam thích cô gái như thế? Trần Úc vẫn còn giữ lại đầy đủ những phẩm chất quý giá mà cô đã mất đi, nếu đổi lại cô là một cậu con trai, cũng sẽ thích Trần Úc như vậy, cô gái cá tính, ai cũng yêu quý.

Diệp Ân cố gắng cười cười, từ đáy lòng bắt đầu trào lên chua xót, khuôn mặt hai người tươi cười trong hình khắc sâu trong đầu cô muốn quên đi mà không được.

Thời gian sau, cô thường thấy trên blog cá nhân hai người hỗ trợ nhau, trong trí nhớ Trần Úc rõ ràng là rất kiệm lời, nhưng giữa những hàng chữ, lời nói của hai người đều lộ ra cảm giác vô cùng thân thiết và dí dỏm.

Diệc Nam là thật sự yêu thương, Mỗi khi Diệp Ân nghĩ như vậy lại nói với chính mình nên vì anh mà vui vẻ, thế nhưng lòng cô lại thấy trống không, như bị lấy đi người đáng tin cậy nhất mà cô luôn dựa vào, hóa ra trong lòng cô, Diệc Nam đã quan trọng như vậy.

Diệp Ân không biết chuyện yêu đương của Diệc Nam lại có ảnh hưởng lớn tới cuộc sống của cô như vậy, “Bạc Diệc Nam”, ba chữ này đã sớm thâm nhập vào cuộc sống của cô, bất kể làm cái gì, mỗi sự kiện trong nháy mắt cô đều không tự chủ nhớ tới anh.

Lúc uống nước, tự nhiên nhớ tới lời nhắc nhở của anh: Không nên vì bớt một việc mà uống lạnh, đun nóng một bình nước chỉ mất mấy phút mà thôi, con gái phải biết yêu thương bản thân.

Lúc ăn cơm, anh giống như đang đứng bên cạnh cau mày: Cứ ăn mỳ ăn liền, không sợ da càng ngày càng xấu ah?

Ngay cả buổi tối thức đêm, đầu óc cũng không khống chế được nghĩ đến anh: Thức đêm làm già đi, sau này người khác sẽ cảm thấy em là chị gái của anh.

Diệp Ân cảm giác mình sắp điên rồi, cô vẫn quen độc lập, chuyện gì cũng không nghĩ đến việc dựa dẫm người khác, thế nhưng trong lòng cô đã vô tri vô giác thay đổi, Bạc Diệc Nam lại có thể chiếm giữ một khoảng lớn trong cuộc sống của cô.

Người con trai này im hơi lặng tiếng mà khuấy đảo lòng cô thất linh bát lạc ——

Diệp Ân trở nên không giống chính mình, cuộc sống ban đầu trở nên lộn xộn, ngay cả việc học cô coi trọng nhất cũng bị ảnh hưởng, mấy kì thi quan trọng kết quả đều không tốt, đối với cô mà nói điều này không còn là lần đầu tiên, giáo sư tìm cô nói chuyện riêng, về mặt vô cùng nghiêm túc.

Không phải cô không biết vấn đề ở đâu, cô cố gắng kiểm chế không dám nghĩ tới Bạc Diệc Nam, nhưng càng khống chế kết quả lại hoàn toàn ngược lại, người ấy giống như dây leo phát triển trong lòng cô, vũng vàng quấn chặt lấy lòng cô.

Khắp căn phòng chỗ nào cũng tràn ngập bóng dáng diêm dăm của anh, Diệp Ân sinh hoạt ở đây có cảm giác đau xót đến sắp thở không nổi.

Thời gian trôi qua từng ngày, đã lâu Diệp Nam không đến công tác, phòng của anh vẫn như cũ, nhưng một bước Diệp Ân cũng không dám bước vào.

Sợ nhìn thấy cái gì đó thay đổi, cũng sợ nhìn thấy tất cả mọi thứ vẫn nguyên dạng, chỉ mình cô cô đơn thiếu người kia.

Diệp Ân cho rằng Diệp Nam không bao giờ xuất hiện nữa, cho nên lúc về nhà nhìn thấy người con trai phong trần mệt mỏi đứng trước cửa nhà trọ, dường như cô tưởng bản thân sinh ra ảo giác, kinh ngạc đến mức không có phản ứng, mãi cho đến khi Diệp Nam nhẹ giọng nhắc nhở cô: “Không chào đón anh?”

Anh vẫn giống như trước đây, đứng ở cửa tỏa sáng nhìn cô mỉm cười, xung quanh đều tản ra một tầng kim hoàng sắc chói mắt. (kim hoàng sắc: màu vàng kim)

Viễn mắt của Diệp Ân hơi căng ra rất khó chịu, cô cố gắng trợn to mắt không cho cảm xúc mềm yếu trào ra, lúc cầm chìa khóa mở cửa tay cô không ngừng run rẩy.

Cơ thể Diệp Nam dán lên, cầm đốt ngón tay lạnh toát của cô thoáng dùng sức liền mở ra đóng cửa.

Anh vẫn giống như ngày thường nói với cô mấy lời vô thưởng vô phạt, một bên trả lại quà tặng cho cô, Diệp Ân buồn mắt yên lặng lắng nghe, nhiều lần muốn mở miệng hỏi chuyện giữa anh và Trần Úc, cuối cùng vẫn đều nuốt tất cả trở vào.

Nửa đường di động của Diệp Nam vang lên, anh cúi đầu nhìn lên, bên môi hiện ra ý cười mà dịu dàng, giống như mỗi người trong tình yêu cuồng nhiệt, ngọt ngào mà thỏa mãn.

Lúc này Diệp Ân mới dám không kiêng nể gì quan sát anh, mới hơn hai tháng không gặp, lại giống như trải qua một quãng thời gian dài đằng đặc, mỗi phút mỗi giây đều nhớ tới người con trai đang ngồi bên cạnh, cô cũng không dám thản nhiên liếc nhìn anh quá nhiều. So với trước đây, hiện tại cô thật khác, đây còn là lần đầu tiên cô cẩn thận từng li từng tí nhìn lên một người như vậy, không thể không thừa nhận Bạc Diệp Nam đã hoàn toàn biến cô thành một người khác.

Cô bắt đầu có cảm thấy nỗi lo sợ bất an của một cô gái nhỏ đang thầm yêu, cũng bắt đầu lần nữa cảm nhận được sự yêu thương và thích thú, những cảm xúc này dường như khiến cô trở về tuổi mười sáu trước đây, trở lại một cô gái bình thường có đau khổ và niềm vui.

Đáng tiếc tất cả... dường như đã quá muộn.

Ngón tay thon dài của Diệp Nam nhẹ nhàng chuyển động, vẽ mặt chuyên chú, Diệp Ân nhìn anh như vậy, trong lòng sinh ra vài phần ngẩn ngơ. Quãng thời gian bọn họ ở bên nhau đó Diệp Nam hình như rất ít cười, phần lớn thời gian anh đều là một mực nỗ lực, hình như chưa bao giờ nhận được cái gì từ cô.

Diệp Ân nghĩ như vậy trong lòng càng khó chịu, đối mặt Diệp Nam liền sinh ra một cảm giác áy náy khó có thể gọi tên, cô thật sự không xứng với chức bạn gái.

Không muốn nhìn nữa, Diệp Nam tươi cười giống như cây anh túc chết người, khiến cho cô nhin không được mà đắm chìm, trái tim lại có một chút thắt chặt hơn, cô đứng lên, không lưu loát sắp xếp một câu, nói: “Ngày mai còn phải dậy sớm, em đi ngủ trước.”

Diệp Nam có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu, hình như muốn nói cái gì, cuối cùng con ngươi chuyển sang màu u ám: “Được.”

Diệp Ân như được đại xá, vội vàng đi tới phòng ngủ, mới vừa đi chưa được mấy bước chợt nghe người con trai phía sau lại nói: “Em không có chuyện nói với anh?”

Diệp Ân tim đập dồn dập đột nhiên bị kiềm hãm, nhưng trước sau vẫn không có dũng khí quay đầu lại liếc anh một cái, chỉ trầm mặc vài giây thấp giọng đáp: “Phòng của anh đã lâu rồi không quét dọn, ở tạm một đêm.”

“ ... ”

Lần này thời gian Diệc Nam ở lại rất dài, bình thường chỉ ở hai đến ba ngày đã rời đi, lần này qua một tuần anh cũng không có ý định rời đi. Diệp Ân nhìn không được thăm dò mấy lần, đối phương đều dễ dàng ném vấn đề trở lại cô: “Anh ở đây, em thấy bất tiện?”

Diệp Ân không nỡ thừa nhận, chê cười lắc đầu: “Không đâu, anh muốn ở bao lâu đều có thể.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại chịu đựng giày vò, trước đây khi Diệc Nam không ở bên, cô liền không dễ chịu, mỗi lần nghĩ đến anh đều đau lòng muốn chết, nói gì đến bây giờ mỗi ngày còn phải đối phó với anh, chẳng lẽ đây là báo ứng trong truyền thuyết?

Lúc hai người cùng một chỗ Diệp Ân thường hoảng hồn, ngay cả xem tài liệu cũng không có cách nào tập trung tinh thần.

“Nghĩ gì thế?” Lời nói của Diệc Nam trầm thấp cắt ngang suy nghĩ của cô, Diệp Ân lấy lại tinh thần, bỗng chốc nhìn vào con người sâu thẳm trong suốt của anh.

Khóe môi Diệc Nam hơi nhếch lên, dường như rất thích nhìn bộ dạng bất ngờ không kịp ứng phó của cô, vươn tay chỉ vào sách vở đang mở ra trước mặt cô: “Nửa tiếng đồng hồ, một tờ em cũng không lật.”

Diệp Ân quần bách cúi đầu, hoảng loạn cầm bút máy vẽ lung tung: “À, tối hôm qua ngủ không ngon, nên hơi buồn ngủ.”

Diệc Nam như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm cô, đúng là Diệp Ân có rất nhiều bệnh nhỏ, mỗi lần nói dối đều không dám nhìn thẳng đối phương, tay còn không tự chủ vẽ vờ, những biểu hiện mờ ám chính cô cũng không phát hiện ra. Phản ứng của cô mấy ngày nay tất cả anh đều nhìn ở trong mắt, chẳng qua là muốn cô nói một câu đáp án, thế nhưng cô gái này thế nào cứ như vậy ngang bướng, hiểu thẳng như thế?

Diệp Ân thấy anh không nói lời nào, sợ hãi bị nhìn ra cái gì, chủ động gấp sách giáo khoa lại: “Hôm nay chúng ta ăn bữa ngon, em xuống bếp.”

Diệc Nam nhú mày nhìn cô, đáy mắt bao hàm chút ý cười: “Em?”

Diệp Ân híp mắt với anh khoa tay múa chân chứng minh sự nhanh nhẹn của mình, đắc ý nâng cằm: “Nhất định không được nghi ngờ, đợi đấy em sẽ khiến anh phải nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Đối với người trước mắt, Diệc Nam thật sự có một chút nhìn với cặp mắt khác xưa, trước đây cô chưa từng xuống bếp, phần lớn thời gian cô đều dành cho bài vở, cho nên anh cho rằng căn bản là cô sẽ không làm. Thế nhưng trước mắt cô gái này đang dễ dàng xử lý tốt tất cả số nguyên liệu nấu ăn, thậm chí không cần anh giúp, liên tiếp đẩy anh ra ngoài: “Trước đây chỉ do em không có thời gian, không có nghĩa em thực sự không biết làm, anh đợi ở bên ngoài là được rồi.”

Diệc Nam đứng ở cửa phòng bếp nhìn cô một cái, nhú mày: “Vậy tại sao bây giờ có thời gian?”

Diệp Ân quay đầu lại nhìn anh nói, con người khê đảo rồi mới nói: “Gần đây bài vở không cần vội.”

Cô thế nào cũng không nói cho Diệc Nam, hiện tại cô muốn bù đắp, trước đây Diệc Nam thực sự đã làm rất nhiều việc vì cô, bây giờ chỉ có thể cố hết sức đối xử với anh thật tốt. Những lời này nói ra chỉ làm Diệc Nam thêm gánh nặng, anh đáng giá có được cô gái tốt, tuyệt đối không phải như cô chỉ biết tiếp nhận mà không hiểu báo đáp.

Diệp Ân cảm giác mình là tự làm tự chịu, người phải bị mất đi mới hiểu được hối hận, cô cũng không cách nào ngoại lệ.

Đây là lần đầu tiên Diệc Nam ăn cơm Diệp Ân nấu, thức ăn khéo léo được bày lên bàn. Diệp Ân có chút khẩn trương, ngồi đối diện anh giống như phỏng vấn tốt nghiệp.

Diệc Nam chậm rãi nhắm nuốt xong mới gật gật đầu: “Có tiềm chất của mẹ hiền vợ giỏi*.” (* gốc là: hiền thê lương mẫu)

Diệp Ân mím môi cười, lại gấp rất nhiều rau vào bát anh, lúc này không khỏi nghĩ đến, trước đây khi cùng một chỗ vì sao không thể đối tốt với anh hơn một chút, ít nhất hiện tại cũng sẽ không tiếc nuôi.

Sau khi ăn xong Diệp Nam giúp rửa bát, hai người yên tĩnh đợi trong phòng bếp, chỉ có tiếng dòng nước chảy ào ào, không ai gọi chuyện trước.

Diệp Nam lau khô chén đĩa đặt lên giá, lúc này mới chậm rãi xoay người nhìn cô gái vẫn đang trầm mặc, trầm ngâm vài giây, vẫn là chủ động hỏi ra lời: “Mấy ngày nay tư tưởng không tập trung, làm sao vậy?”

Diệp Ân cử động một chút, trái tim bắt đầu nhanh chóng đập lên thỉnh thoảng, ngoài miệng lại còn gắng gượng chống đỡ: “Anh nhìn lầm rồi.”

Diệp Nam xoay người cô chống lại tầm mắt của mình, con người sắc hơi trầm xuống: “Diệp Ân, đối với em nói thật khó như vậy sao?”

Hai tay Diệp Ân dính đầy bọt biển cứng ở giữa không trung, cô nhìn đôi mắt đen bóng của người con trai gần trong gang tấc, bên trong giống như tràn đầy cổ vũ và chờ mong, nhưng cô có chút khó hiểu.

“Biết vì sao em lại sống một mình như vậy không? Bởi vì cho tới bây giờ chính em cũng không biết mình muốn cái gì, lại càng không hiểu chính mình thực sự quan tâm tới cái gì. Ở đây, rốt cuộc muốn cái gì?”

Lòng bàn tay Diệp Nam nhẹ nhàng che trước ngực cô, ánh mắt chuyên chú mà thâm trầm nhìn cô: “Anh một mực chờ em mở miệng, chuyện ở đỉnh núi lần trước không thêm hỏi, bây giờ thì sao? Vẫn là một chút cũng không quan tâm?”

Diệp Ân ngồi trước bàn ăn vắng vẻ, ánh nắng sáng sớm lặng lẽ theo bộ cửa sổ chiếu xuống trần khắp gian nhà trọ, trong không gian rộng lớn như thế lại chỉ còn một mình cô.

Diệp Nam đi rồi, đêm qua sau khi nói những lời đó, về mặt đông lại nói với cô một câu: “Cho tới bây giờ, trái tim anh chưa từng thay đổi, anh đang đợi em chủ động, nhưng đợi lâu như vậy, một lần lại một lần, chờ tới chỉ là thất vọng mà thôi.”

Lúc anh nói lời này nét mặt đau thương, nói chung là thực sự thất vọng về cô.

Lúc này Diệp Ân mới dần dần tỉnh ngộ, tất cả mọi việc Diệp Nam làm, có lẽ chỉ vì muốn cô chủ động một lần, anh chủ động lâu như vậy, cũng có lúc mệt mỏi.

Diệp Ân nói chuyện vụng về, đứng ở đó không biết nên biểu đạt tấm lòng của mình thế nào, dưới tình thế cấp bách chỉ liên tiếp lắc đầu.

Diệp Nam nhẹ nhàng nâng tay, ý bảo cô đừng mở miệng: “Đừng vội trả lời anh, anh không có nhiều thời gian cùng em lần qua lần lại, đáp án này, nói ra khỏi miệng chính là suốt đời.”

Diệp Ân có thể hiểu được ý của Diệp Nam, là anh muốn mang cơ hội cuối cùng bày ra trước mặt cô, anh và Mạch Nha không giống nhau, so với Mạch Nha bản lĩnh của anh trực tiếp quả quyết hơn nhiều.

Diệp Ân cẩn thận nghĩ tới vấn đề Diệp Nam hỏi mình tới hôm qua, rốt cuộc cô muốn cái gì? Đáp án này, mấy năm nay cũng không dao động, điều cô muốn chính là một phần tôn trọng, một phần tình cảm đơn thuần, bất kể là tình yêu hay là tình thân.

Thế nhưng lúc này, cô hình như bắt đầu dao động, theo đuổi nhiều năm như vậy, bỏ lỡ bao nhiêu phong cảnh, thậm chí vì thế trả giá rất nhiều, bỏ lỡ Mạch Nha, cũng bỏ lỡ quãng thời gian nên có hỉ nộ ái ố.

Cuộc đời cô cực kỳ nhạt nhẽo, sau tuổi mười sáu cô quá ngu ngốc, sống không ý nghĩa, cho dù tương lai đạt được kết quả mong muốn, sẽ thực sự vui vẻ sao? Khoảng thời gian này, cô cho rằng mình lại lần nữa mất đi Diệp Nam, mới phát hiện đối với mình mà nói anh có bao nhiêu quan trọng, lại một phần trách nhiệm tình cảm bày ra trước mặt, nếu như lỡ mất dịp tốt, sau này có thể có được hạnh phúc này không?

Diệp Ân suy nghĩ thật lâu, trong lòng mơ hồ có đáp án, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại ẹ, rất lâu sau bên kia mới cầm máy, truyền đến giọng nói trầm thấp ấm áp của mẹ Kiều Chi: “Ân Ân, gọi điện có việc gì thế con?”

Diệp Ân nghe giọng nói của mẹ, tâm trạng bắt đầu trấn tĩnh, dùng sức nắm di động khiến đốt ngón tay trở nên trắng bệch, trong lòng bàn tay cũng dần dần toát ra một tầng mồ hôi mỏng: “Mẹ, con có việc muốn nói với mẹ. Con, con thích một người, con muốn được bên cạnh anh ấy.”

Trước đây cô chưa bao giờ dám kể chuyện tình yêu ẹ, trong tiềm thức cô luôn cho rằng họ nhất định sẽ phản đối.

Quả nhiên Kiều Chỉ nghe xong, bên kia cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng vang rất nhỏ của dòng điện giữa hai người, nhẹ nhàng chậm chạp lưu động.

Sự yên lặng trong nhất thời khiến Diệp Ân càng thêm căng thẳng, như là phóng qua đường hầm thời gian dài, hồi hộp đến mức cổ họng như bị kéo căng: “Con biết có chút đột nhiên, nhưng con không muốn lại để lỡ mất anh ấy, mẹ, con đồng ý với mẹ, cho dù như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng —— “

Mẹ Kiều Chỉ lại không nói chuyện, mà trầm thấp cười ra tiếng: “Nha đầu ngốc, mẹ chờ đợi ngày này không biết bao lâu rồi. Mẹ đang suy nghĩ, không biết lúc nào có thể nhìn thấy bạn trai Ân Ân, không biết khi nào có thể nhìn thấy Ân Ân lập gia đình. So với những thứ khác, hạnh phúc của con càng làm ẹ yên tâm.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Ân nghe Kiều Chỉ nói lời này, mười sáu tuổi năm ấy, nghe được đối thoại của ba Diệp Lâm Tây và mẹ Kiều Chỉ, cô cho rằng trong nhà này cô chỉ là cái thứ lệ thuộc mà thôi.

Kiều Chỉ nghe thấy điện thoại truyền đến tiếng khóc nức nở tinh tế, không khỏi thở dài: “Mẹ biết con rất vất vả, Ân Ân con rất cố chấp, nếu như không phải Diệc Nam, có lẽ con còn muốn cố chấp thêm nữa, mẹ chưa bao giờ biết chúng ta cho con ít cảm giác an toàn đến vậy, hiện tại con đã rõ ràng điều mình mong muốn, mẹ sao có thể ngăn cản?”

Diệp Ân có chút bất ngờ mẹ Kiều Chỉ biết tên Diệc Nam, Kiều Chỉ cười giải thích: “Lúc con không ở đây, cậu nhóc này đã tới tìm mẹ, còn nói chuyện cùng ba con, thì ra trước đây nó có đến cô nhi viện, Ân Ân, con còn nhớ nó không?”

Diệp Ân hoảng sợ không phát ra được lời nào, thực ra đối với cô mà nói chút kí ức đó quá mơ hồ, chỉ là cô không nghĩ đến cô và Diệc Nam còn có đoạn kí ức này, mà anh lại có thể không nói cái gì.

Những lời tiếp theo Kiều Chỉ nói ra càng làm cho Diệp Ân nghẹn họng nhìn trân trối, không biết nên trả lời thế nào cho tốt.

“Thời gian trước Diệp Lâm đã xảy ra chuyện, hiện tại bác cả của con thực sự là sút đầu mẻ trán, nghe nói là Diệc Nam ở phía sau giở trò quỷ, đứa bé này cũng quá bao che khuyết điểm. Con nói với nó, đừng làm khó dễ Diệp Lâm, dù sao vẫn là người thân, hơn nữa sự việc cũng đã qua nhiều năm như vậy —— “

Trong điện thoại Kiều Chỉ nói rất nhiều những việc Diệp Ân không biết, ví dụ như cái gọi là đi công tác của Diệc Nam, chẳng qua là mượn cớ. Mỗi lần anh tới chỉ vì muốn gặp cô, thảo nào có lúc chỉ đợi một đêm, hôm sau đã vội vã rời đi.

“Nó thật đúng là hiểu biết con, nói con chỉ kiên cường bề ngoài, chứ thực ra lá gan rất nhỏ.” khi Kiều Chỉ nói đến đây trong giọng nói rõ ràng đang nghẹn cười, nhưng Diệp Ân thế nào cũng cười không nổi.

Nhớ tới mỗi lần anh đến đều phải thay cô kiểm tra an toàn nhà trọ, hiểm họa ngầm và đường ống điện nước, có mấy lần nửa đêm cô rời giường uống nước, còn có thể nhìn thấy hình bóng anh trong phòng bếp thay bóng đèn.

Ngược lại, trái tim Diệp Ân hết lần này đến lần khác phải chịu giày vò giữa lạnh buốt và nóng bừng, cuối cùng Kiều Chỉ nhắc nhở cô nói: “Đã xác định tấm lòng của mình, thì đừng cảm lên một chút. Mẹ vẫn thích một Diệp Ân sẽ khóc sẽ náo như hồi bé.”

Diệp Ân cúp điện thoại, trong lòng lại sóng cuộn biển gầm khó có thể bình tĩnh trở lại, rốt cuộc người đàn ông này đã làm bao nhiêu việc mà cô không biết, tại sao anh lại ‘xấu xa’ như vậy, muốn cô áy náy đến chết sao?

Diệp Ân thu dọn hành lí lập tức về nước, một khắc cũng không dừng, trực tiếp đi tới dưới lầu nhà trọ của Diệp Nam. Ánh hoàng hôn dần dần buông xuống, thời tiết đầu thu khiến cho không khí xung quanh đều trở nên lạnh lẽo, Diệp Ân xoa có chút mỏi nhừ hai chân, một bên bất an nhìn xung quanh cửa tiểu khu, tại sao Diệp Nam còn chưa trở về?

Chưa bao giờ cô nóng lòng muốn gặp một người như thế này, thậm chí ngay cả một giây cũng không muốn chờ lâu.

Cho đến kia một bóng dáng cao ngất thon dài xuất hiện trong tầm mắt, lòng cô mới chậm rãi hạ xuống, anh vì cô làm nhiều việc như vậy, làm sao có thể cam lòng bắt anh chờ lâu, lần này, trái lại cô sẽ không dễ dàng buông tay anh.

Bóng dáng anh từ trong sương mù đầu thu chậm rãi đi đến, ngũ quan tuần tú khắc sâu, trong mắt ánh lên những tia sáng, như là chân trời chói mắt nhất một khắc kia bắc cực tinh, chỉ dẫn cho cô từ trong bóng tối từng bước tới gần với ánh sáng...

Diệp Nam đi tới trước người cô, nhìn cô gái nghiêng đầu mỉm cười với mình, khóe môi cũng hơi nhếch lên, nhưng không mở miệng nói chuyện, chỉ kiên nhẫn nhìn cô.

Không ngờ cô gái này cái gì cũng không nói, chỉ thò tay vào túi áo lấy ra một đồ vật, thần bí nắm trong tay, còn khẽ nâng hàm dưới nhìn anh: “Có một việc, nói chung là em muốn trước anh một bước.”

Diệp Nam hơi nhú mày, sau đó ngón tay trắng nõn của cô gái hơi mở ra, hai chiếc nhẫn kim cương kiểu dáng đặc biệt, yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay cô.

“Em yêu anh, anh bằng lòng lấy em không —— “

~ Hết

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-che-tuyet-doi>